

1269 என்
அண்ணாமலைநகர்
வாழ்க்கை

செந்தமிழ் ஞாயிறு
பாவாணர்

பாவாணர் புதிப்பகம் பெங்களூர்

எ ன்

அ ண் ன் ன ம லை ந க ர்

வா ழ் க் கை

செந்தமிழ்ஞாயிறு பாவாணர்

பாவாணர் பதிப்பகம்

மே/பா. திருக்குறள் மன்றம்

சரசுவதிசபா [மாடி] தாமோதர முதலியார் தெரு

அலகூர், பெ ங் க னூ ர்-560 008

நாற் குறிப்பு

பெயர் : என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை

ஆசிரியர் : செந்தமிழ் ஞாயிறு ஞா.தேவநேயப்
பாவாணர் (மறைவு)

பதிப்பாளர் : பாவாணர் பதிப்பகம்
மே/பா. திருக்குறள் மன்றம்
சரசுவதிசபா (மாடி)
தாமோதர முதலியார் தெரு
அலகூர், பெங்களூர்-560 008

பதிப்பெண் : 001

பதிப்பு : முதல்

பதிப்பு நாள் : 7-2-1988

பயன்படுத்திய தாள் : 16-00 ஆயிர எடை (Kgs.)

நூல் அளவு : 21 x 14 நூற்று மாத்திரி (Cms)

எழுத்தளவு : 12

படிகள் : 750

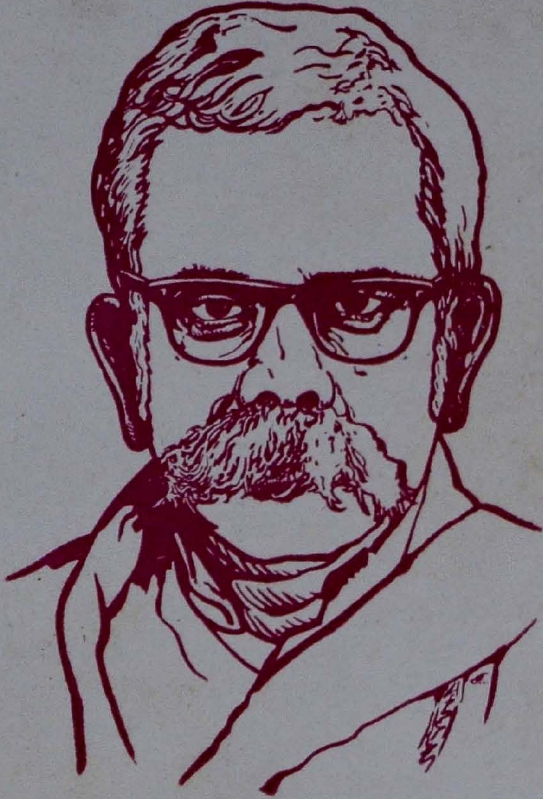
பக்கங்கள் : 58

விலை : உருபா ஐந்து

அச்சிட்டோர் : அவினாச அச்சகம் பிரகாச நகர்
பெங்களூர்-21

ஓவியர் : திரு. சிவமணி

பொருள் : வாழ்க்கை வரலாறு

மொழிப்பெரும்புலவர்
ஞா. தேவநேயர்பாவானர்

தோற்றம் : 7-2-1902

மறைவு : 15-1-1981

பதிப்பக முன்னுரை

திருக்குறளும் தேவநேயமும் தமிழர்களுக்கு நன்றாகுங்காலத்தும் அன்றாகுங்காலத்தும் பொன்னுத் துணையாயிருந்து பயன் படுபவை; பலன் தருபவை; வழிகாட்டுபவை., அவ்விரு நெறிகளையும் நினைக்கவும் சொல்லவும் செயலாக்கவும் தமிழர் மறந்தால் அன்றே அவர்கட்கு வீழ்ச்சியும் அழிவும் தாமே சூழும்.

தமிழ், தமிழர் நிலை இன்று மிகவும் இரங்கத்தக்கதாயுள்ளது. தமிழர்க்கு இஃதோர் இருண்ட காலம். இருளில் சிக்குண்டு மருள்வார்க்குக் கைவிளக்கும் வழிகாட்டுமெனின் இருண்டகாலத்தே அரண்டுபோய் நிற்கும் தமிழர்க்கு அறச்சடரும் மொழிச்சடருமாய் அமைந்த இருளாயிற்று இருந்தும் பயன்கொள்ளாமை யார் குற்றம்? அவற்றைப் பயன்கொள்ளுமாறு தெருட்டாமை யார் குற்றம்? பரப்பாமையும் பயன் கொள்ளாமையும் நம் குற்றமே! தமிழர் குற்றமே!

தேவநேயத்தைப் பயன் கொள்ளுமாறு பரப்புதலே பாவாணர் பதிப்பகத்தின் தோற்றம்; நோக்கம். தொடங்கி மூன்றாண்டுகட்குமேலாகியும் இப்போதே ஒரு சிறு நூலை வெளியிடும் நிலை உருவாகியுள்ளது. இவ்வமைப்பு விரிந்து பெருகி வளர்ந்து தன் கடனை முற்ற முழுதாய் ஆற்ற வேண்டுமெனின் அனைவர் துணையும் இன்றியமை யாதது. பணியாற்ற விரும்புவார் அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ற பணியை மேற்கொள்க. புரவலராகுக; உறுப்பினராகுக; ஆக்குக., வெளியாகும் நூலை விற்றுப் பரப்புக.

ஓரிருவர் முயற்சியிலிருந்து ஓராயிரவர் ஈராயிரவர்

முயற்சி என்னும் அளவுக்கேனும் இப்பணி விரிவாக வேண்டும். அப்போதே அல்லவை வீழ நல்லவை வாழும்.

தி. பி. 2019 சூறவம் 24
(7-2-88)
பெங்களூர்.

இன்னணம்
கு. பூங்காவனம்
அமைப்பாளன், பாவாணர் பதிப்பகம்

நன்றி

மொழிஞாயிறு பாவாணர் அவர்கள் வரைந்த 'என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை' என்னும் கட்டுரைத் தொடர் தென்மொழி 2: 6 முதல் 2: 12 வரை வெளியானது. அக்கட்டுரைத்தொடரைப் பாவாணர் அவர்களின் 86ஆம் ஆண்டுப் பிறந்த நாளன்று இப்பதிப்பக வழி நூலாக வெளியிடவிரும்பியபோது தென்மொழி ஆசிரியர் **பா வ ல ரே று பெருஞ்சீத் திரனார்** அவர்கள் உடன் இசைவளித்தார்கள். அவர்களுக்கு நம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

பாவாணர் பதிப்பகத்தார்

“ மொழியே யினமக்கள் முன்னேற நல்ல
வழியாம் அதனை வளர்க்க—பழியாய்த்
தமிழயரத் தாழ்ந்தான் தமிழன்காண் முன்போல்
தமிழுயரத் தானுயர்வான் தான்.”

—மொழினூயிறு பாவாணர்

பாவாணர் பதிப்பகம்

நெறிமுறைகள்

குறிப்பு :— அறிவுரைக் குழுவினர் கருத்துடனும், இசைவுடனும், தி பி 2015 கும்பம் 26 (9-3-84) ஆம் நாள் நடைபெற்ற கருத்துரைக் கூட்டத்தில் முடிவாகி ஏற்றுக் கொள்ளப்பெற்றது)

தோற்றுவாய் : மொழினூன் மூதறிஞர் ஞா. தேவ-நேயப் பாவாணர் உயிருடன் வாழ்ந்த போதே அவர் எழுத விரும்பிய நூல்களை உடனுக்குடன் அச்சிட்டு வெளியிடும் ஏந்தின்மையால் பல நூல்கள் அவரால் எழுதப்படாமலும், எழுதப்பட்ட சில நூல்கள் கையெழுத்து வடிவிலேயே அழிந்து போகவும் நேர்ந்தன. அச்சாகி வெளியானவையும் கிடைப்பதுமில்லை : மறுபதிப்புமில்லை பவாணாரின் மொழியாய்வு பற்றியதிறனாய்வுகள், அறிஞர்கள் மட்டுமே வாங்கிப் படிக்கக் கூடியவையாதலால் அத்தகைய நூல்களை எழுதுவாரும் துணிந்து வெளியிடுவாரும் அரிதாகின்றனர். பவாணர் கொள்கைகளை அரண்செய்வனவும், தனித் தமிழின் பல்துறை சார்ந்தனவுமான நூல்களை வெளியிட வேண்டிய தேவை மிகுந்து வருகின்றது. இவற்றையெல்லாம் குறைந்த அளவிலேனும் உடன் நிறைவேற்றக் கருதி பாவாணர் பதிப்பகம் தோற்றுவிக்கப் பெறுகின்றது.

நோக்கங்கள் :

1. பாவாணரின் கட்டுரைகளைத் திரட்டி வெளியிடுதலும், நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்தலும் அவற்றின்

பிற மொழியாக்கங்களை வெளியிடுதலும் ;

2. பாவாணர் கொள்கைகளைப் பரப்பும் வகையில் அவர் தம் மொழியாய்வு பற்றிய திறனாய்வுகளை ஊக்குவித்து வெளியிடுதலும் ;
3. பாவாணர் கொள்கைகளுக்கு உட்படுவனவும் அரண்செய்வனவும் தனித்தமிழ் வளர்ச்சி குறித்த-னவுமான பல்துறை நூல்களை வெளியிடுதலும் ;

அறிவுரைக் குழு :

பாவாணர் பதிப்பகத்தின் நிலைத்த அறிவுரைக் குழுவினர் பின் கண்டோர் ஆவர்.

திருவாளர்கள் :

1. **யர். இரா. இளவரசு**, தமிழ்த்துணைப் பேராசிரியர், மாநிலக் கல்லூரி, சென்னை-600 005.
2. **யர். யொன். கோதண்டராமன்** தமிழ்ப்பேராசிரியர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை-600 005.
3. **யர். மு. தமிழ்க்குடிமகன்**, முதல்வர், யாதவர் கல்லூரி, மதுரை.
4. **யுலவர். இரா. இளங்குமரன்**, பாவாணர் நூலகம், திருநகர், மதுரை-6
5. **ம. இலெ. தங்கப்பா**, தமிழ்ப் பேராசிரியர் தாசூர் கலைக் கல்லூரி, புதுவை.

அவ்வப்போது, தக்காரைப் பதிப்பாசிரியராகவும் பொருளாளராகவும் அமர்த்துதலும் அச்சீட்டிற்குரிய

நூலைத் தேர்ந்தெடுத்தல், அச்சீடு, வெளியீடு, விற்பனை, பதிப்பகத்தின் வளர்ச்சி ஆகியன குறித்துப் பதிப்பாசிரியர்க்கும் பொருளாளர்க்கும் அறிவுரைகூறுதலும் அறிவுரைக்குழுவின் பொறுப்புக்கள் ஆகும்.

பதிப்பாசிரியர் :

பாவாணர் பதிப்பகத்தின் உறுப்பினர் சேர்ப்பு, நூல் வெளியீடு, விற்பனை, பதிப்பகத்தின் வளர்ச்சிக்குரிய வினைப்பாடுகளைத் தொண்டு கருதியும் ஊதியமின்றியும் அறிவுரைக் குழுவின் அறிவுரையுடனும் ஆற்றும் பொறுப்புடையாரே பதிப்பாசிரியர் ஆவார். பாவாணர் பதிப்பகத்தின் முதற்பதிப்பாசிரியராகத் திரு. கு. பூங்காவனம் செயல்படுவார்.

பதிப்பாசிரியர் தாமே விலகினாலும், வினைத்திறம் அற்றவராகக்காணப்படினும் தக்கார் வேறொருவரை அறிவுரைக் குழுவின் அமர்த்துவார்.

பொருளாளர் :

பதிப்பகத்தின் உறுப்பினர் சேர்ப்பின் வழியாகப் பொருள் திரட்டலும் வைப்பகத்தில் இடுதலும், பதிப்பக வரவு செலவை எழுதிப்பேணலும் பொருளாளர் பொறுப்புக்கள் ஆகும். பதிப்பகத்தின் பெயரால் தொடங்கப் பெறும் வைப்பகக் கணக்கை (Bank a/c) ஆளும் உரிமை இவர்க்குண்டு. பதிப்பகத்தின் முதற் பொருளாளராகத் திரு. தமோதரன் அமர்த்தப் பெற்றுள்ளார்.

பொருளாளர் தாமே விலகினாலும், வினைத்திறம் அற்றவராய்க்காணப்படினும், வேறொரு பொருளாளரை அறிவுரைக் குழுவின் அறிவுரையுடன் பதிப்பாசிரியர் அமர்த்திக் கொள்ளாம்.

புரவலர் : தமிழ்த் தொண்டு கருதியும், பாவாணர் கொள்கைப் பரப்புக் கருதியும் பாவாணர் பதிப்பகத்திற்கு உருபா 1000-00 நன்கொடை வழங்குவார் அவ்வமைப்பின் புரவலர் ஆவர். பதிப்பகம் வெளியிடும் நூல்களில் இரண்டு படிகள் புரவலருக்குக் கையுறையாக அனுப்பப் பெறும். பதிப்பகத்தின் வளர்ச்சி குறித்துப் புரவலர் கூறும் கருத்துக்கள் முன்னுரிமையுடன் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெறும்.

உறுப்பினர் : பதிப்பகத்தின் நூல் வெளியீட்டிற்கான முதல் வைப்பிற்குக் குறைந்த அளவில் உருபா நூறு நன்கொடையாய் வழங்குவார் பாவாணர் பதிப்பகத்தின் உறுப்பினராகப் பதிவு செய்யப் பெறுவர். வணிகமும், ஊதியமும், கருதாத் தமிழ்த் தொண்டாதலின் உறுப்பினர்க்கு வட்டித் தொகையோ ஊதியப் பங்கோ, அளிக்கப்பட மாட்டாது. ஆயின், அச்சாகும் நூலில் ஒருபடி அன்பளிப்பாக வழங்கப்பெறும். ஆண்டுதோறும் வரவு செலவு அறிக்கையும் உறுப்பினர்க்கு அனுப்பிவைக்கப் பெறும். பதிப்பகத்தின் வளர்ச்சி குறித்து உறுப்பினர் தம் கருத்துக்களைப் பதிப்பாசிரியருக்கோ அறிவுரைக் குழுவினருக்கோ தெரிவிக்கலாம்.

விற்பனைக் குழு :

தமிழகத்தின் மாவட்டங்களிலும் பிற மாநிலங்களிலும் வெளிநாடுகளிலும் பின்கண்ட அக்குத்து (நிபந்தனை) களுக்கு உட்படும் விற்பனைக்குழு உறுப்பினர் அமர்த்தப் பெறலாம்.

1. விற்பனைக் குழு உறுப்பினர் பாவாணர் பதிப்பகத்தின் உறுப்பினராயிருத்தல் வேண்டும்.
2. வெளியாகும் நூல்களில் குறைந்த அளவில் 50 படிகளை விற்பனை செய்தல் வேண்டும்.

3. நூல் வெளியாகும் நாள். விலை. முதலிய செய்திகளைப் பதிப்பாசிரியர் அறிவித்தவுடன் தமக்கு வேண்டிய நூற்படிகளைத் தெரிவிப்பதுடன், அவற்றின் விலைமதிப்பில் காற்பங்குத் தொகையைப் பொருளாளர்க்கு முன்பணமாகச் செலுத்திவிடுதல் வேண்டும். நூற்படிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட மூன்று திங்களில் அவற்றிற்கான முழுத் தொகையையும் செலுத்திவிடுதல் வேண்டும்.
4. விற்பனைக் குழுவினர்க்கு விற்பனையில் 20 விழுக்காடு கழிவுதரப்படும்.

பொதுவான ரீற

1. உறுப்பினர்/புரவலர் அன்பளிப்புத் தொகையாகக் குறுக்கைக் கணக்குக் காசோலை/வரைவோலையாக (Crossed Cheque/Draft, Treasurer Paavaanar Pathippagam) என்னும் பெயருக்கு வழங்கலாம்.
2. ஆண்டுதோறும் குறைந்த அளவில் இரு நூல்களும் பதிப்பகத்தின் உறுப்பினர் தொகையும் விற்பனையும் ஊதியமும் பெருகப் பெருகப் பல நூல்களும் வெளியிடப் பெறும்.
3. பாவாணர் பதிப்பகம் செயல்பட முடியாது முடங்கிப் போகும் நிலை உருவாகுமாயின் செலவு போக எஞ்சியுள்ள தொகை விழுக்காட்டளவில் பகிர்ந்து புரவலர்க்கும் உறுப்பினர்க்கும் திருப்பியளிக்கப் பெறும்.

பாவானர் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

7-2-1902 : சங்கரநயினார் கோயிலில் ஞானமுத்தர்-பரிபூரணத்தம்மையார் ஆகிய பெற்றோருக்குக் கடைக்குட்டிப் பத்தாம் மகவாகத் 'தேவநேசன்' பிறப்பு.

1918 : பாளையங்கோட்டைத் திருச்சவை விடையூழிய (CMS) உயர் நிலைப்பள்ளியில் பயின்று பள்ளியி-றுதித்தேர்வில் தேர்ச்சி பெறல். பின்னர் முகவை மாவட்டச் சீயோன் மலை உயர் தொடக்கப் பள்ளி-யில் ஆசிரியராதல்.

1921 : ஆசிரியர் பண்டிதர் மாசிலா மணி அவர்களால் 'தேவ நேசக் கவிவாணன்' என்ற பாராட்டுப் பரிந்துரையுடன் தமிழாசிரியப் பணியை மேற்-கொள்ளல். 1921 முதல் 1944 வரை பணி புரிந்த இடங்கள்.

1. வடார்க்காட்டு ஆம்பூர் உயர்நிலைப்பள்ளி.
2. சென்னைக் கிறித்தவக் கலாசாலை.
3. மன்னார்குடிப் 'பின்லே' கல்லூரி.
4. திருச்சி பிசப்பு ஈபர் உயர்நிலைப்பள்ளி.
5. சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்-பள்ளி.

1924 : மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதர் தேர்வில் வெற்றி பெறல்.

1926 : தென்னிந்தியத் தமிழ்ச்சங்கப் 'புலவர்' தேர்-வில் வெற்றி பெறல். பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழக 'வித் துவாள்' கீ. க. தே (B O L)

தேர்ச்சி பெறல்.

1930 : எசுதர் அம்மையாரை மணந்து கொள்ளல்.

1931 : 'மொழியாராய்ச்சி-ஒப்பியன் மொழிநூல்' எனும் முதல் மொழியாய்வுக் கட்டுரை செந்தமிழ்ச் செல்வி இதழில் வெளியாதல்-சை.சி. நூ. ப. கழகத் துடன் அணுக்கத் தொடர்புண்டாதல்.

1935 : 'திராவிட மரபு தோன்றிய இடம் குமரிநாடே' என்னும் தலைப்பில் கீ. க. மு. (M.O.L.) பட்டத் திற்கான இடுநூலை எழுதத் தொடங்கல்.

1939 : அவ் இடுநூலைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தள்ளி விடுதலும், இனிமேல் இந்தியாவுக்குள் எனக்கு ஒரு தேர்வும் இல்லை என்று பாவாணர் முடிவு செய்தலும்.

1944 : சேலம் நகராண்மைக் கல்லூரியில் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியப் பொறுப் பேற்றுப் பன்னிரண்டாண்டுகள் (1956 வரை) பணிபுரிதல்.

1949 : சொல்லாராய்ச்சியில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர் பாவாணர் என்று மறைமலையடிகள் பாராட்டுச்சான்றிதழ் வழங்கல்.

1952 : சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வழி தாமே தமிழ்த்துப் பயின்று தமிழ் முதுகலைப் பட்டம் பெறல்.

1956-1961 : அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் திராவிட மொழியாராய்ச்சித்துறை வாசகராகப் பணியாற்றுவதலும் தமிழ்ப்பகைவர் சூழ்ச்சியால் அங்கிருந்து வெளியேறிக் காட்டுப்பாடியில் குடிபுகலும். இக் காலகட்ட வரலாற்றை விளக்குவதே இந்நூல்.

27-10-1963 : மனைவியார் நேசமணி அம்மையார் மறைவால் பாவாணர் வடக்கிருக்கத் துணிதல். நண்பர்கள் பலரும் சூழ்ந்து தடுத்துத் தமிழாய்வுப் பணியில் ஈடுபட்டுத் தமிழை உய்விக்குமாறு வேண்டிய வேண்டுகைக்கு இசைதல்.

1968 : உலகத் தமிழ்க் கழகத்தைத் தோற்றுவித்தல்: உ. த. க. தொண்டர்களுக்கான பண்புகளாக எளிமை, உண்மை, தன்னலமின்மை, தொண்டு, ஈகம் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தல்.

1974 : செந்தமிழ்ச் சொற் பிறப்பியல் அகரமுதலித்-திட்ட இயக்குநராகப் பணியமர்தல்.

15-1-81 : மதுரையில் மாரடைப்பால் பேராவியற்கை எய்துதல்.

இல்லறமும் மக்கட்பேறும்

பாவாணர் தம் ஐந்தாம் அகவையிலேயே பெற்றோர் இருவரையும் இழந்து விட்டாராதலால் அவருக்கு அன்னைமாக இருந்து காத்தவர் அவர்தம் தமக்கையார். அவர் மணமுடித்து வைத்த எசுதர் அம்மையார் ஓர் ஆண் மகவை ஈன்றார். அம்மகவுக்கு மணவாளதாசன் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது சில திங்களில் அவ் அம்மையார் மறையவே தம் தமக்கையார் மகளாகிய நேசமணியம் மையாரைப் பாவாணர் மணந்து கொண்டார். அவர்கட்கு மக்கள் பின் கண்டவாறு ஐவர்.

1. நச்சினூர்க்கினிய நம்பி.
2. சிலுவையை வென்ற செல்வராயன்.
3. அருங்கலை வல்லான் அடியார்க்கு நல்லான்

4. மடந்தவிர்த்த மங்கையர்க்கரசி.
5. மணிமன்ற வாணன்.

பாவாணர் பெற்ற பட்டங்கள்

1. 1921 இல் அவர்தம் ஆசிரியர் 'கவிவாணன்' என்று அவரைப் பாராட்டியதைப் பின்னர்த் தனித்தமிழாக்கிப் பாவாணர் என்று தம் பெயருடன் சேர்த்துக் கொண்டார். அதுவே இயற்பெயராகிய 'தேவநேயன்' என்பதிலும் பெரிதாய்ப் பரவி நின்றது.
2. 1947 இல் பாவாணருக்கும் தமிழ்மறவர் புலவர் பொன்னம்பலனார்க்கும் தந்தைபெரியார் **வெள்ளியப் பட்டயம்** அளித்துப் பாராட்டினார்.
3. 1971 இல் பறம்புமலைப் பாரி விழாவில் குன்றக்குடி அடிகளார் பாவாணருக்குச் '**செந்தமிழ் ஞாயிறு**' என்று பட்டம் அளித்துப் போற்றினார்.
4. 1980 இல் தமிழக அரசு பாவாணருக்குச் '**செந்தமிழ்ச்செல்வர்**' என்று பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தது.
5. பாவாணர் அன்பர்கள் பெயரேதுமின்றி 'ஐயா என்று குறிப்பின் அது பாவாணர் ஒருவரையே சுட்டுவதாக அமைந்தது. 'மொழிப்பேரறிஞர்' 'தனித்தமிழ்க்காவலர்' 'மொழிநூற்கதிரவன்' 'மொழிநூன் மூதறிஞர்' 'மொழிஞாயிறு' முதலான பல பட்டங்கள் பாவாணர் அன்பர்களிடையே வழங்குகின்றன.

யாவாணர் நூல்கள்

[இங்குக்குறிக்கப் பெறுபவற்றுள் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் வெளியீடுகளில் ஒன்றிரண்டு தவிர ஏனையவை கிடைக்கமாட்டா !]

1. இயற்றமிழ் இலக்கணம் (1934)
- 2- கட்டுரை வரைவியல் என்னும் உரைநடை இலக்கணம் (1936)
3. செந்தமிழ்க்காஞ்சி (1937)
4. ஒப்பியன் மொழிநூல் (1940)
5. திரவிடத்தாய் (1944)
6. சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் (1949)
7. உயர்தரக் கட்டுரை இலக்கணம் முதற் பாகம் (1950)
8. — ,, — ,, இரண்டாம் பாகம் (1951)
9. பழந்தமிழாட்சி (1952)
10. முதல் தாய் மொழி (1953)
11. தமிழ் நாட்டு விளையாட்டுக்கள் (1954)
12. தமிழர் திருமணம் (1956)
13. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதியின் சீர்கேடுகள் (1961)
14. இசைத்தமிழ்க் கலம்பகம் (1966)
15. பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும் (1966)
16. The Primary Classical Language of the world (1966)
17. தமிழ் வரலாறு (1967)
18. வடமொழி வரலாறு (1967)

19. The Language Problem of Tamil Nadu and its logical solution (1967)
20. இந்தியால் தமிழ் எவ்வாறு கெடும்? (1968)
21. வண்ணனை மொழி நூலின் வழுவியல் (1968)
22. இசையரங்கு இன்னிசைக் கோவை (1969)
23. திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை (1969)
24. தமிழர் வரலாறு (1972)
25. தமிழர் மதம் (1972)
26. வேர்ச்சொற்கட்டுரைகள் (முதற் பகுதி) (1973)
27. மண்ணில் விண் அல்லது வள்ளுவர் கூட்டுடைமை (1978)
28. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1979)
29. An Epitome of the Lemurian Language and its ramificatoins/Cyclostyled Booklet (1980)

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்ட தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரப் பதிப்பிற்கு உரைக் குறிப்பும் பாவாணர் எழுதியுள்ளார்.

‘கூட்டு விளக்கம்’ ‘கட்டுரைகசடற’ ‘தமிழர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்’ ஆகிய இங்குக் குறிக்கப் பெருதவை மூன்றும் முறையே ‘முதல் தாய் மொழி’ ‘கட்டுரை வரையியல்’ ‘தமிழர் வரலாறு’ என்னும் விரிவு நூல்களில் அடங்கின. ‘சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதியின் சீர்கேடுகள்’ என்னும் நூல் ‘A Critical survey of the Madras University Tamil Lexicon’ என்னும் பெயரில் ஆங்கிலத்திலும் வெளியானது.

பாவாணர் வரைந்த செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலியின் முதன் மடல்-முதற் பகுதி அவர்

வரைந்த எட்டாண்டுகட்குப் பின்னரும் மறைந்த நான்காண்டுகட்குப் பின்னரும் 1985-இல் வெளியானது. 1940-இல் நூறு சொற்கட்குப் பாவாணர் வரைந்த வேர்ச்சொற்சுவடி, எழுபத்துமூன்று சொல்லாய்ச்சிதைந்து புலவர்மணி இரா. இளங்குமரரால் மீட்கப் பெற்று 1986 இல் வெளியாகியுள்ளது.

'சொல்லாராய்ச்சி நெறி முறைகள்' 'இசைத்தமிழ்ச் சரித்திரம்' ஆகிய இரண்டும் பாவாணரால் எழுதப்பெற்று அச்சேறவியலாமல் அழிந்தன. அவர் அரும்பாடுபட்டுத் தொகுத்து ஐம்பது பக்க ஆராய்ச்சி முன்னுரை வரைந்த 'பழமொழி பதின்மூவாயிரம்' அச்சீட்டாளரிடமிருந்து மீள முடியாது அழிந்தது. பாவாணர் தம் நூல்களில் ஆங்காங்கே சுட்டுகின்ற 'தொல்காப்பிய வளம்' 'சிலப் பதிகாரச் சிறப்பு' 'முத்தமிழ்' 'மொழிச்சிக்கல் தீர்வு' எனும் நூல்கள் என்னவாயின என்றும் அறிய முடியாத வாறு அழிந்தன.

பாவாணர் தம் வாணானில் எழுதி முடிக்க விரும்பியவை 'செ. சொ. பி. அகரமுதலி' பதின்மூன்று மடலங்கள், The Lemurian Language and its ramification 'தம் வாழ்க்கை வரலாறு' ஆகியன அவற்றை எழுதி முடிக்குமளவு அவர்தம் வாணாள் நீளவில்லை.

இவையே அல்லாமல் செந்தமிழ்ச் செல்வி தமிழ்ப் பொழில், தென்மொழி, தமிழ்ப்பாவை, தமிழம் பல்வேறு பள்ளி கல்லூரி இதழ்கள், சிறப்பு மலர்கள் ஆகியவற்றில் வரைந்த கட்டுரைகள் பல்பொருள் தழுவியவை; பன்னூற்றுக்கணக்கின.

இந்நூல்களும் கட்டுரைகளும் தமிழர்தம் கைகளில் திகழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் நிறைவேறுமா? முடவன் கொம்புத்தேனை விரும்பிய கதையாகுமா?

என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை

மொழிப்பெரும் புலவர்

ஞா. தேவநேயப்பாவானார்

1. முயற்சிப் படலம்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் கல்லூரிகளுமான கல்வி நிலையங்களில் கற்பிக்கப்பெறும் பாடங்களுள், தமிழ் ஒன்றே அடி முதல் முடிவரை தருக்கத்திற்கும் முரண்பாட்டிற்கும் இடமானதாம். இஃது ஆரியத்தினால் தமிழுக்கு விளைந்த தீங்குகளுள் ஒன்று. தமிழ் நெடுங் கணக்கே ஆரியத்தினின்று திரிந்ததாகக் கால்டுவெல் கண்காணியாரும் கூறிவிட்டார். இஃது. ஏற்கெனவே வெறுவாயை மென்று கொண்டிருந்த வடமொழி வெறியர்க்கும் அவரடியார்க்கும் அவல் கிடைத்தது போலாயிற்று. கால்டுவெலார் நுண்மாண் நுழைமதியாரும் நிறைகோல் நடுநிலையாருமாயிருந்தாரேனும், அவர் காலத்திற் கழக (சங்க) நூல் வெளிப்பாடும் குமரிக் கண்ட வரலாறும் மறைமலையடிகள் போலும் புலவரும் தனித்தமிழ் ஆராய்ச்சியும் இன்மையால், தமிழின் உண்மைத் தன்மையை அவர்காண இயலாது போயிற்று. இதனால் அவர் பெயருக்கு எள்ளளவும் இழக்கில்லையென்க.

இயல்பான எளிய தமிழெழுத்துக்களும் ஆரியவல்லெழுத்துக்களின் மெலிவென்றும், தூய தென்றமிழ்ச்சொற்களும் வட சொற்களின் திரிபென்றும், வலம்புரி முத்திற் புலஞ்சிறந்த தலைத்தமிழ் நூல்களும் சமற்கிருத நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பென்றும், செந்தமிழ்க்கே சிறப்பான கலைகளும் அறிவியல்களும், இலக்கண வமைதியும்

வடநூல் அடிப்படையினவென்றும், இனி, முழுப் பூசனிக் காயைச் சோற்றில் முழுக்குவது போலத் தமிழ் என்னும் பெயரே திரவிடம் என்பதன் திரிபென்றும், பரவெளி ஆராய்ச்சி மிக்க இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் நெஞ்சு-முத்தங்கொண்டு நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறைவதும், மொழி நூற்பெயரில் வெளியிடுவதுமாயிருப்பதால், வையாபுரி வழியினரும் மறைமலையடிகள் வழியினருமாகத் தமிழ்ப் புலவரும் தமிழாசிரியரும் இருவகையர்.

ஆலைத் தொழில் முதல் அரசியல் வரை எல்லாத்துறைகளிலும் ஆரியம் வேருன்றியிருப்பதால், தமிழின் உண்மைத் தன்மையை எடுத்துரைத்தற்கும் காத்தற்கும், நுண்மதி, தமிழாங்கிலப் புலமை, ஆய்வுத் திறன், நடுநிலை, அஞ்சாமை, தன்னலமின்மை ஆகிய அறுதிறம் இன்றியமையாது வேண்டும். இவ்வாறும் தவத்திரு மறைமலையடிகளிடம் நிறைவுறவிருந்தன. அதனால், தமிழ்ப் புலமையில் பனிமலை போல் தனிமலையாக இருந்தாரேனும், அவர்கட்கு உறைவுக் காலத்திலும் மறைவுக் காலத்திலும் வேத்தியலாராலும் பொதுவியலாராலும் பாராட்டுமில்லை, பரிசுமில்லை, இந்நிலைமையே அவர் வழியினருக்கும். ஆரியச் சார்பான எக்கல்வி நிலையத்திலும் அவர்க்கு அலுவலுமில்லை; சொற்பொழிவு வாய்ப்புமில்லை.

யான் ஓராண்டு நடுநிலைப் பள்ளியிலும், இருபத்தீராண்டு உயர் நிலைப்பள்ளிகளிலும், பன்னீராண்டு கல்லூரியிலும், தமிழாசிரியனாகப் பணியாற்றினேன், இவற்றுள் உயர்நிலைப்பள்ளியிரண்டு, கல்லூரி ஒன்றும் ஆக முக்கல்வி நிலையங்களே கிறித்தவ மதச் சார்பற்றவை. ஏனையவெல்லாம் கிறித்தவக் கல்வி நிலையங்களாதலின், அவற்றில் எளிதாய் எனக்கு வேலை கிடைத்தது.

உயர் நிலைப்பள்ளியிரண்டனாள், முதலது பிரம்பூர்க்கலவல கண்ணனார் உயர்நிலைப்பள்ளி; இரண்டாவது சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி. முதலதில் வேலை கிடைத்தற்குக் கரணியம், பேராயக் கட்சிப் பெருமகனும் பெயர் பெற்ற அறுவையரும், (Surgeon) பிராமணருமான காலஞ்சென்ற பண்டகர் (Dr.) மல்லையாவின் பரிந்துரையே. மேலும், அக்காலத்தில் என் மொழியாராய்ச்சி அரும்பியிருந்ததேயன்றி மலர்ந்திலது. இரண்டாவதில், பண்டாரகர் (Dr.) அரசமாணிக்கனாரின் பரிந்துரையும், தமிழ்ப் பெருமகன் (C.D.) நாயகம் அவர்களின் தமிழ்ப்பற்றும், அற்றைப் பள்ளியாளுங்கணத்தாரின் தமிழ்வுணர்ச்சியுமே கரணியம்.

கல்லூரி, சேலத்து அற்றை நகராட்சிக் கல்லூரி. அதில் முன்பு தலைமைத் தமிழாசிரியப் பதவியும் பின்பு தமிழ்ப் பேராசிரியப் பதவியும், ஈடும் எடுப்புமற்ற உயர்திரு. இராமசாமி அவர்களின் தமிழார்வத்தாலும், நகராட்சித் தலைவர் திரு. இரத்தினசாமி அவர்களின் தமிழ்ப் பண்பாட்டாலும், நகராட்சித் தலைவர் திரு. இராமலிங்கனார் அவர்களின் தமிழ்ப் பற்றுலும் எனக்குக் கிட்டின. தமிழ் நாட்டில் தமிழரையே முதல்வராகக் கொண்ட எத்தனையோ கல்லூரிகளிருந்தும் சேலங் கல்லூரி ஒன்றிலேயே எனக்கு வேலைகிடைத்ததும், அங்குப் பன்னிரண்டு பணியாற்றியும் இன்று சொற்பொழிவாற்றவும் எனக்கதில் இடமில்லாதிருப்பதும், பேராசிரியர் இராமசாமியார் அவர்கள் தமிழ்ப்பற்றின் பேரெல்லையை உணர்த்துகின்றன.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகமாயிருந்தும் அதில் தமிழ் சரியாய்ப் பேணவும் கவனிக்கவும் பெருமையால், தமிழ் மொழியிலக்கியப்

பண்பாட்டைத் தகுந்த முறையில் வளர்ப்பதையும், உலக முழுதும் பரப்புவதையுமே சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் காலஞ்சென்ற அரசவயவர் அண்ணாமலையார் அவர்களின் அரு முயற்சியால், 1929-ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப் பெற்ற தென்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆயினும், கால் நூற்றுண்டிற்கும் மேற்பட அஃது எனக்கு அண்ணாமலையாகவே இருந்தது.

அதில், தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறை ஏற்பட்டபொழுது துறைத் தலைவரைத் தெரிந்தெடுத்தமைத்தற்குப் பல்கலைக் கழக அதிகாரிகள் முப்பெயர்ப்பட்டியொன்றை வேண்டியதாகவும், அவ்வேண்டுகோட்கிணங்கி என் பெயர் உள்ளிட்ட ஒன்றைத் தாங்கள் விடுத்ததாகவும் தவத்திரு மறைமலையடிகள் என்னிடம் சொன்னார்கள். அதற்கேற்ப, பண்டாரகர் (Dr.) மணவாள இராமானுசம் அவர்கள் அப் பல்கலைக்கழகத் துணைக் கண்காணகராயிருந்தபொழுது, சேலம் நகராட்சிக் கல்லூரிச் சம்பளத்திற்குமேல் ஈராட்டைக் கூடுதல் தருவதாகக் கூறி என்னை அப்பதவிக்கு அழைத்தார்கள். எனக்கு அப் பல்கலைக் கழகத்தின் அற்றை நிலை முற்றும் ஏற்றதாயிருந்ததேனும், வடமொழி வெறியர் ஒருவர் அதற்குத் துணைக் கண்காணகராய் வரக் கூடிய பிற்றை நிலை நோக்கி அப்பதவியளிப்பை ஏற்கவில்லை. நான் அஞ்சியவாறே நேரவுஞ் செய்தது. ஆயினும், ஒரு பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தாவக்கூடிய அளவு பேராசிரியர் இராமசாமியார் அவர்களால் உயர்த்தப் பெற்றிருந்த என் நிலைமையெண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

1956 ஆம் ஆண்டு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் திரவிட மொழிடாராய்ச்சித் துறை சூன்மீ ஏற்படுமென்றும், அதற்குத் துணைப் பேராசிரியர் முதலில்

அமர்த்தப்பெறுவாரென்றும், முதற்கண் மேற்கொள்ளும் பணி தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலி (அகராதி)த் தொகுப்பு என்றும், செய் தி த் தா ட் க ளி ல் வெளியான விளம்பரம் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. தமிழ் வேர்ச் சொல் அ க ர மு த லி எ ன் னை ய ன் றி வேறெவராலும் தொகுக்க முடியாததலானும், என் உற்ற நண்பர் தூண்டுதலானும், ஊக்கங் கொண்டு, துணைப் பேராசிரியப் பதவியினின்று நாளடைவில் பேராசிரியப் பதவிக்கு உயரலாமென்னும் நம்பிக்கையுடன், அப்பதவிக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கத்துணிந்தேன்.

இதற்கிடையில், சேலங்கல்லூரி இராமசாமி அவர்கள் மாணவர் விடுதியைத் திறந்துவைக்க அரசுவயவர், முத்தையா அவர்கள் சேலம் வந்திருந்தார்கள்; அவ்வமயம், சேலங்கல்லூரி முதல்வர் பேரா. அச்சுதரும், பேரா. சொக்கப்பாவும், பேரா. கோவிந்தராசனாரும் என் தகுதியைப்பற்றி (அ. ம. ப. க. க. - இணைக் கண்காணகர்) அரசுவயவர் முத்தையா அவர்களிடம் சிறப்பாய் எடுத்துக் கூறினார்கள். திரு. முத்தையா அவர்களும் வேண்டுகோள் விடுக்கச் சொன்னதுமன்றி, அ. ம. ப. க. க. பட்டமளிப்பு விழாவிிற்கும் என்னைச் சிறப்பு விருந்தினராக வரவழைத்தார்கள்.

இதையடுத்து, மதுரைத் தியாகராசர் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பண்டாரகர் அரசுமாணிக்கனாரும் துணைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒளவை சு. துரைசாமி அவர்களும் எனக்காக அ. ம. ப. க. க. இணைக் கண்காணகர்க்கும் துணைக் கண்காணகர்க்கும் பரிந்தெழுதி யிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நான் அப் ப. க. க. பட்டமளிப்பு விழாவிிற்குச் சென்றிருந்த பொழுது துணைக் காணகர் திரு. T. M. நாராயணசாமி

அவர்கள் என்னிடம் “உங்களைப்பற்றி அரசமாணிக்க
னாரும், ஓளவை. சு துரைசாமி அவர்களும் எழுதியிருக்கி
றார்கள். ஆனால், எனக்கென்ன தமிழ் தெரியும்?
சேதுவும் (தெ. பொ.) மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களும் இருக்
கிறார்கள். அவர்கள் தாம் கவனிக்க வேண்டும்” என்று
சொல்லிவிட்டார்கள். அதினின்று எனக்குள்ள வாய்ப்
பியல்பை உய்த்துணர்ந்து கொண்டேன்.

திருச்சி முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம்
சென்றவிடமெங்கும் பேசும்பொழுதெல்லாம் அண்ணா
மலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல்
அகர முதலித் தொகுப்பிற்கு நானே தக்கவனென்று
பெருமுழக்கம் செய்தார். ஆயினும், திரு. நாராயணசாமி
அவர்கள் பேரா. சேது அவர்கள் கீறின கோட்டைத்
தாண்ட விரும்பவில்லை.

பேரா. சேது அவர்கள் என்மீதும் தனித்தமிழிலும்
பற்றற்றவர் என்பது எனக்கு முன்னரே நன்றாய்த்
தெரியும். அதோடு, அண்ணாமலைநகரில் நடைபெற்ற
கீழைக்கலை மாநாட்டில் பேரா. தெ. பொ. மீ. யொடு நான்
கருத்து வேறுபட்டமையும் என் அமர்த்தத்திற்குப்
பெருந்தடையாம் என்று சிலர் பேசிக் கொண்டனர்.

வேண்டுகோள் விடுத்து அரையாண்டாயிற்று.
எத்தகை விளைவும் நேர்ந்திலது. முப் பேராசிரியர்
முரண்டுகொண்டு எனக்கு முட்டுக்கட்டையிடுவதாக,
செவிச்செய்திகள் வானில் உலாவின.

இந்நிலையில், காலஞ் சென்ற பண்டகர் வரதராசலு
அவர்கள் சேலம் வந்து, பண்டகர் இராசாராம் வள
மனையில் விருந்தினராகத்தங்கினார்கள். அப் பொழுது
பின்னவர் (பண்டகர் இராசாராம்) அ. ம. ப. க. க.
வேலையைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் முன்னவரிடம்

எடுத்துரைத்தார். முன்னவரும் ஆவன செய்வதாகச் சொன்னார்.

2. அமர்த்தப் படலம்

பண்டகர் வரதராசலு அவர்கள் சென்னை சென்றபின் அரசவயவர் முத்தையா அவர்கள் திருமுகம் வந்தது. அதன் பின், யான் அண்ணாமலைநகர் செல்லும் நாள் அண்ணணித்தென்று எண்ணினேன்.

அரசவயவர் முத்தையா அவர்கள் தங்கள் தந்தையார் போன்றே தமிழ்ப்பற்று நிரம்பியவர்கள். ஆயின், பண்டாரகர் சேதுவும் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. யும் (வேறொரு பிராமணப் பேராசிரியரும்) முத்தமிழ் வேங்கையரென்று கருதப்பட்டதனாலும், துணைக்கண்காணகர் திரு. நாராயணசாமி அவர்களின் அதிகார உரிமை மதிக்கப்பட வேண்டியிருந்ததனாலும் உடனடியாய் என்னை அமர்த்த விரும்பவில்லை அதே சமயத்தில், அறிக்கழஞ்சு பெற்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர் இருவரும் அரசியற் கட்சித் தலைவர் ஒருவரும் கூறிய பரிந்துரையைப் பொருட்படுத்தாதிருக்கவும் இயலவில்லை. இங்ஙனம் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்புபோல் இடர்ப்பட்டதால், நீண்டநாளாக என்னை அமர்த்துவது அறித்தடுமாற்றமாகவேயிருந்தது.

இந்நிலையில், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகக் கீழைக் கலைத்துறைத் தலைவரும் அருந்தமிழன்பரும் பெரும்பொறுப்பாளருமான பேராசிரியர் இலெ. பெ. கரு. இராமநாதன் அவர்களின் கருத்தை அரசவயவர் முத்தையா அவர்கள் கேட்டிருக்கின்றனர். பேராசிரியர் முற்றும் இசையவே, அரசவயவர் தடுமாற்றநீர்த்திருக்கின்றது. அதன்பின் துணைக் கண்காணகரை இணக்கு

வதும் எளிதாயிருந்திருக்கின்றது. இச்செய்திகள் முன்பு எனக்கு மறைவாயிருந்து பின்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

நீண்டநாளாக ஒன்றும் தெரியாமையால், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வேலையைப்பற்றி நான் ஐயுற்றுக் கொண்டிருந்தபொழுது, ஒருநாள் எதிர்பாராத நிலையில் துணைக் கண்காணகரிடமிருந்து அமர்த்தோலை வந்தது. ஓரளவு பசியடங்கினவன் பெற்ற உணவுபோல் அதைப் பெற்றுக்கொண்டேன். ஆயினும் துணைக்கண்காணகரின் அன்பார்ந்த முடங்கலும், தமிழ் வேர்ச்சொல்லகரமுதலித் தொகுப்புப் பற்றிய எண்ணமும், இன்புறுத்தின். இவ்விற்பம் இரண்டொரு நாளேயிருந்தது. ஏனெனின், எனக்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தினின்று வந்த வுணவு நஞ்சுட்டப்பட்டதென்பது பின்புதான் தெரிய வந்தது.

அமர்த்தோலை வந்து இருநாட் சென்றபின், அதன் தொடர்ச்சியாக மற்றொரு ஓலை வந்தது. அதன் உறையைப்பிரித்துப் பார்த்தேன். என் அ.ம.ப க.க. பணியை மேற் பார்க்குமாறு,

க. வங்கச் சட்டமன்றத் தலைவரும் ஓய்வு பெற்ற சமற்கிருதப் பேராசிரியரும் மொழி நூலாசிரியருமான பண்டாரகர் சுந்திக் குமார சட்டர்சி (தலைவர்).

உ. பூனாப் பட்டக் கல்விப் பிள்ளை ஆசிரியப் பயிற்சி யாராய்ச்சித் தக்கணக் கல்லூரித் தலைவர் பர். கத்தரே,

கூ. மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகக் கன்னடத் துறைத் தலைவர், பேராசிரியர், சீகண்டையா,

- ச. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர், பேராசிரியர். சேது,
- ரு. சென்னை மண்டலக் கல்லூரி ஓய்வு பெற்ற தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர், தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரம்,
- சு. சென்னை மண்டலக் கல்லூரிச் சமற்கிருதப் பேராசிரியர் திருஞானசம்பந்தம்,
- எ. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகக் கீழைக்கலைத் தமிழ்த் தலைவர், பேராசிரியர், இலெ. பெ. கரு இராமநாதன்,
- அ. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகக் கலைத்துறைத் தமிழ்த் தலைவர், பேராசிரியர் சிதம்பரநாதன்,
- கூ. அண்ணாமலைத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர், கோ. சுப்பிரமணியம்,

ஆகிய ஒன்பதின்மரைக் கொண்ட குழு ஏற்படுத்தப் பட்டிருந்தமை தெரிந்தது. இவ்வேற்பாடு நான் எள்ளளவும் எதிர் பாராதது. இக்குழுவில் என்னளவு தமிழாராய்ந்தவரேனும், என் பணியை மேற்பார்க்கத் தக்கவரேனும் ஒருவருமில்ர். ஆயினும், எனக்கும் தமிழுக்கும் மாருன இருவராலோ மூவராலோ சூழ்ச்சியாக இஃது ஏற்படுத்தப்பட்டது. என்னை அண்ணாமலை நகரின்னிறு விரைந்து வெளியேற்றுவதற்கு அமைத்த தள்ளிவெட்டி இதுவென்பதை உடனே கண்டு கொண்டேன்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழாராய்ச்சி யாளராகவிருந்த பேராசிரியர் இரா. இராகவையங்காரும் சமற்கிருதப் பேராசிரியராகவிருந்த பர். சுப்பிரமணிய (சாத்திரியா)ரும், தாம் உழுதியுள்ள நூல்களில் உண்-

மைக்கு மாருகத் தமிழை எத்துணையோ ஆழ்த்தியும் தாழ்த்தியும் கூறியுள்ளனர். ஆயினும், அவரைத் தடுக்கவோ விடுக்கவோ எத்தமிழ்ப் பேராசிரியர்க்கும் எள்ளளவும் உரமில்லாது போயிற்று. முப்பதாண்டுகளாக இரவும் பகலும் அரும்பாடுபட்டுத் தமிழாராய்ந்து, உள்ளதை உள்ளவாறு கூறிய எனக்கோ, இல்வாழ்க்கைக்கும் இடமில்லாதபடி தமிழரே, அதுவும் தமிழ்ப் பேராசிரியரே, வலுத்த முட்டுக்கட்டையிட்டனர். கால்டுவெலும் மாக்கசுமுல்லரும் செசுப்பர்சனும் இத்தகைய கட்டுப்பாட்டிற்கும் முட்டுப்பாட்டிற்கும் ஆளாயிருந்திருப்பின், அவர் மனநிலை எங்ஙனமிருந்திருக்கும் என்பதை எண்ணிக் காண்க.

ஆங்கிலக் கல்வியும் அறிவியலாராய்ச்சியும் மிக்க இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும், பல்கலைக் கழகத் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியன்மார் தமிழைக் காட்டிக் கொடுத்துப் பட்டமும் பதவியும் பெயரும் புகழும் பாராட்டும் பரிசும் பெறுவாராயின், பிராமணர் நிலத்தேவரென்றும் அவர் முன்னோர்மொழி தேவமொழியென்றும் முற்றும் நம்பப்பட்டிருந்த பண்டைக்காலத்தில், தமிழ்நிலையும் தமிழன் நிலையும் தன்மானத் தமிழ்ப் புலவன் நிலையும் எத்துணைத் தாழ்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதை, கடுகளவேனும் பகுத்தறிவுள்ளார் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

பர். சட்டர்சி தமிழை நேர்வழியிற் கல்லாது, தமிழைப் பிறழ்வுணர்ந்த அல்லது திரித்துக் கூறுகின்ற பிராமண வாசிரியர் எழுதிய ஆங்கில நூல் வாயிலாய்க் கற்ற வங்காளியர். அவர் தமிழறிவு எத்தகைய தென்பது அடுத்த படலத்தில் விளக்கப் பெறும்.

பர். கத்தரே ஒரு சமற்கிருத வெறியரான கொங்குனிப் பிராமணர். தமிழ்ப் பெருமைச் சற்றும் அறியாதவர்.

பேராசிரியர் சீகண்டையா ஒரு கன்னடப்பிராமணர். இவரேனும் ஒரு திராவிட மொழிப் பெரும் புலவர். என் திராவிடமொழி யாராய்ச்சித் துறையொடு தொடர்புள்ளவர். வங்கத்திலும் வடமொழியிலும் வல்லுநரான சட்டர்சிக்கும், கொங்கனியிலும் சமற்கிருதத்திலும் வன் புலவரான கத்தரேக்கும் தமிழொடு என்ன தொடர்பு? ஆரியமொழிகட்குள் மட்டுமன்றி இந்திய மொழிகட்குள் ளும் சமற்கிருதத்தைத் தலைமையாகக் கொண்ட இவ்விரு வரொடும், (தமிழைத் தலைமையாகக் கொண்ட) நான் விரைந்து முட்டுவேன் என்பதும், அதனால் என்பணி முட்டுப்படும் என்பதுமே, இவ்விருவரையும் முறையே மேற்பார்வைக் குழுத்தலைவராகவும் துணைத் தலைவர் போன்றும் அமர்த்தியவர் எதிர்பார்த்தவை. அவ்வெதிர்பார்ப்பு அண்மையிலோ பின்னரோ நிறைவேறும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

பேராசிரியர் சேது இலக்கணப் புலமையில்லாதவர். இலக்கியப் புலமையும் பெரும்பாலும் பதவிக்கு வந்தபின் பெற்றவர்; தனித்தமிழ்க் கொள்கையற்றவர்; வழக்கறிஞர்.

பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. சென்னைவாணர்; சென்னைத் தமிழையன்றிப் பாண்டி நாட்டுத் தமிழையறியாதவர்; வேதாந்தியர்; (இரண்டன்மைக் கொள்கையர்); வையாபுரி வழியினர்; வழக்கறிஞர்; பேராயக்கட்சியர்; தமிழாராய்ச்சி நிரம்பாதவர்; சமற்கிருதத்தைத் தலைமையாகக் கொண்டவர்; (ஆயினும் பேராசிரியர் சேது போலாது தம் கொள்கையை வெளிப்படையாய்க் கூறுபவர். திரு. வையாபுரி போன்றே பெரும்புலமை பெற்றவர். தனித் தமிழ்க் கொள்கையும் குமரித் தமிழ் நம்பிக்கையும் அற்றவர். குழுவாருள் தமிழ்ப் பற்றுள்ள பிற உறுப்பினரோ, பெரும் பதவியும் செல்வாக்குமுள்ள பிராமணரையும் சமற்கிருதப் பேராசிரியரையும் காணின்,

விண்பட்ட கொக்கு வல்லூறு கண்டென்ன விலவிலக் கின்றவர். ஓரிருவர் அங்குமிங்கும் சாரும் இருதலை மணியார்; எதற்கிணங்கியும் பதவியை இறுகப் பற்றிக்கொள்பவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக அதிகாரிகளோ அரசியலாரைத் தழுவியும் வருவாயைக் கவனித்தும் ஒழுக வேண்டியவர்.

இந்நிலையில் அண்ணாமலைநகர் செல்வதா இல்லையா என்று மீண்டும் சூழ்வு பிறந்தது. என் நண்பரெலாம் செல்லவே தூண்டினர். எனக்கு அகவை அன்று 54. “அடுத்த ஆண்டு ஓய்வு பெறும் அகவை. அதற்கு மேல் ஓராண்டு நீட்டிப்புக் கிடைக்கலாம். ஆகவே, ஈராண்டிற்குமேல் இச் சேலங் கல்லூரியில் இருத்தல் இயலாது. அண்ணாமலை செல்லின் ஐந்தாண்டேனும் ஈராண்டேனும் அலுவலிருக்கும். அதற்குள் தமிழ் வேர்ச் சொல் அகரமுதலியையும் ஒருவாறு தொகுத்து விடலாம். அதன்பின் வேலை இருப்பினும் சரி, இல்லாவிடினும் சரி” என்றிவ்வாறு எண்ணிச் செல்லவே துணிந்தேன். என் உண்மை நண்பரும் “நீங்கள் திராவிட மொழியாராய்ச்சிக் குழுவில் செயலாளராக விருப்பதால், இடர்ப்பாடுகள் நேரினும் எதிர்த்துக் கொண்டு சமாளிக்கலாம்” என்று ஊக்கினர்.

பணிசெயற்படலம் முதற்பகுதி

நான் சேலங் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவனும் பேராசிரியனுமாயிருந்தபொழுது, 1956-ஆம் ஆண்டு 6-ஆம் மாத இறுதியில், 26-6-1956 என்னும் பக்கல் (தேதி) இட்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரனாரிடமிருந்து எனக்கு வந்த அமர்த்தோலையில், பல்கலைக்கழக ஆசிரிய ஆதியம் பற்றிய நெறி கட்டு உட்பட்டு, 270-25-500 உருபா என்னும் சம்பளத் திட்டத்தில் மாதத்திற்கு 250 உருபா உம் அரசியலார் விழுக்காட்டுப்படி அருந்தற்படியும்

பெறுமாறு, ஓராண்டிற்கு நான் ஆய்வு நிலையில் அமர்த்தப்பட்டிருப்பதாகவும், தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவரிடம் சென்று வேலையை ஒப்புக்கொள்ளும்படியும் குறித்திருந்தது.

அதையடுத்து 6-7-1956 என்னும் பக்கலிட்டு வந்த திருமுகத்தில், நான் பதிவாளரிடம் சென்று வேலையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், மொழிநூல் துறைத் தலைவராகப் பேராசிரியர் ஒருவர் அமர்த்தப் பெறுவாரென்றும், அத்துறை வேலையை வழிப்படுத்தப் பெயர் பெற்ற தமிழறிஞரைக் கொண்ட ஒரு குழுவும் அமைக்கப் பெறுமென்றும், குறித்திருந்தது. யார் யார் அக்குழுவுறுப்பினர் என்பது அன்று தெரிந்திலது. ஆயினும் ஒரு சிலரை உய்த்தறிந்து கொண்டேன்.

எனக்கு அ.ம.ப.க.க.வேலையமர்த்தம் கல்வியாண்டு தொடங்கியபின் ஆனதினால், பள்ளிகளிற் சேர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்த என் மக்களை உடன் கொண்டு செல்ல வியலாமல், அண்ணாமலை நகருக்குத் தனித்தே செல்ல நேர்ந்தது. சேலம் நகராண்மைக் கல்லூரியினின்று விடுவிப்புப் பெறச் சின்னாட் சென்று விட்டமையால், 12-7-56 அன்றே அ. ம. ப. க. க. வேலையை ஒப்புக்கொள்ள இயன்றது.

அண்ணாமலைநகர் சென்றவுடன் பல்கலைக்கழக வீடு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அது கிடைக்கும் வாய்ப்பு, பேராசிரியர், துணைப்பேராசிரியர், விரிவுரையாளர் ஆகிய முத்திறத்தார்க்கும், முறையே, தலையிடை கடையாம். எனினும், துணைக் கண்காணகர் திரு. நாராயணசாமியார் கண்ணோட்டத்தாலும் பதிவாளர் அன்பாலும், விருந்தினர் விடுதியில் எனக்கு ஏந்தான (வசதியான) இடங் கிடைத்தது. அதோடு ஒரு கிழமைக்குள், கொற்றவன்குடி விரிவுரையாளர் குடியிருப்பு வரிசையில்

7-ஆம் எண் உறையுளும் ஒதுக்கப்பட்டது. அது வெறுமையானவுடன், அதிற் குடியமர்ந்து கொண்டேன் ஓராண்டு தனித்திருக்க நேர்ந்ததினாலும், உண்டிச்சாலை உணவு என் உடம்பிற் கொவ்வாமையாலும், முதலாண்டு முழுதும் நானே சமைத்துண்டேன். கைச் சமையல் உடல் நலத்திற்கேற்றதேனும், நான் விரும்பிய வாறு முழு நேரமும் பல்கலைக்கழகப் பணிக்குச் செலவிட முடியாது போயிற்று. 12-9-1956 அன்று துணைக்கண்காணகரிடமிருந்து ஓர் ஓலை வந்தது. அதன் உள்ளடக்கம் (மொழி பெயர்ப்பு) வருமாறு :

“இப் பல்கலைக் கழகத்திற் புதிதாய் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ள ஒப்பியல் மொழித் துறையைச் சேர்ந்த வாசகர்க்கு அறிவுரை கூறவும், வழிகாட்டவும், அவர் பணியைப்பற்றி உசாவவும் ஒரு திறவோர்குழு இப்பல்கலைக் கழகத்தில் அமைக்கப் பட்டுள்ளதென்று நான் கூற வேண்டியுளது. அக் குழுத் தலைவர் காளிக்கோட்டமேலை வங்கச் சட்டமன்றத் தலைவர் பண்டாரகர் (எசு.கே.) சட்டர்சி. இப் பல்கலைக் கழக ஒப்பியல் மொழித்துறை வாசகரான திரு. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், அக்குழுவின் உறுப்பினரும் செயலாளருமாவார். ஏனையுறுப்பினராவார் :

பண்டாரகர் (எசு. எம்.) கத்திரே (எம்.ஏ., பி.எச்.டி.), இயக்குநர், தெக்காணக் கல்லூரி, பட்டக்கல்விப்பின்னை ஆராய்ச்சிக்களரி, பூனா-6.

திரு (ஏ.) சுப்பையா அவர்கள், துணைத் தலைவர், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைமன்றம், தெர்லிங் சாலை, நுங்கம்பாக்கம், சென்னை.

பேரா. ரா. பி. சேது அவர்கள் (பி.ஏ., பி.எல்.), தமிழ்ப் பேராசிரியர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,

சென்னை.

பேரா. லெ. பெ. கரு. இராமநாதன் அவர்கள், பண்டித வித்துவான், தமிழ்ப் பேராசிரியர் (கீழைக்கலை), அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

பர். அ. சிதம்பரநாதன் அவர்கள், (எம்.ஏ., பி.எச்.டி.) தமிழ்ப் பேராசிரியர் (கலைத்துறை), அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

பேரா. கோ. சப்பிரமணியனார் (எம்.ஏ., பி.எல்.), தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஆராய்ச்சித் துறை), அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

பேரா. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் (எம்.ஏ., பி.எல்.,) எம்.ஓ.எல்.), தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர், மண்டலக் கல்லூரி, சென்னை.

திரு. (தி.என்.) சீகண்டையா (எம்.ஏ.), கன்னடப் பேராசிரியர், கன்னடப் பல்கலைக் கழகம், தார்வார்.

[கன்னடம்]

திரு. கொரடா இராமகிருட்டிண ஐயா, மே/பா மகா தேவ சாத்திரி, 33, சங்கராச்சாரி தெரு, திருவல்லிக் கேணி, சென்னை-5

[தெலுங்கு]

திரு. (எம். பி.) நாராணமேனன் (பி.ஏ.), அடங்காப் பள்ளிகளின் ஓய்வுபெற்ற தலைமை உண்ணோட்டகர், 43, நந்தனார் குடியேற்றம், சைதாப்பேட்டை, சென்னை-15.

[மலையாளம்]

நீர் இக்குழுவில் உறுப்பினராயிருக்க ஒப்பி இப்புதுத் துறைப்பணிக்கு உம் அரிய பட்டறிவைக்கொண்டு உதவி நலம் புரியுமாறு உம்மை வேண்டுகின்றேன். இக்குழு சென்னையிலாவது அண்ணாமலை நகரிலாவது தேவைக்கேற்ப அடிக்கடி கூடும். அக் கூட்டங்கட்கு

நீர் செல்வதற்கு, இப் பல்கலைக் கழக நெறிப்படி உமக்கு வழிச்செலவுப்படி தரப்படும்.

அக்குழுவில் உம் உறுப்பாண்மையை இயன்ற விரைவில் ஏற்றுதலுமாறு வேண்டிக் கொள்கின்றேன்”.

இங்ஙனம் என் இசைவை வேண்டுவது போல் எழுதப் பட்டிருந்ததேனும், எல்லாத் திட்டங்களும் அமைப்புக்களும் என் அதிகாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டவையென்றும், அவற்றிற்கெல்லாம் விசை முதல்கள் அ.ம.ப. க.க. மொழிநூல் துறையை அரக்கர்போல் ஆட்டிவைக்கும் இரு தமிழ்ப்பேராசிரியரென்றும், உணர்ந்துகொண்டேன். ஆதலால், அ.ம.ப.க.க வில் பணியாற்ற வேண்டின், ஆரியத் தலைமையை யேற்றுத் தமிழைக் காட்டிக் கொடுத்தல் தவிர மற்றெல்லா நிலைப்பாடுகட்கும் இணங்கியே ஆகல் வேண்டும் என்னும் முடிவிற்கு வந்துவிட்டேன். குழுவறுப்பினர் பன்னிருவருட் பெரும்பாலார் ஆரியச் சார்பாயிருத்தலின், பர். அரசமாணிக்கனாரையும் பர். மு. வ. வையும் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு துணைக் கண்காணகரை வேண்டினேன். அவர்களும் இசைந்தார்கள். ஆயினும் நான் எதிர்பார்த்தவாறு என் கை வலியறவில்லை. ஆரியம் அத்துணை ஓங்கியிருந்தது. புதிதாய் இருவர் சேர்க்கப் பெற்றதினாலோ, பிறிதொரு கரணியத்தாலோ, பின்னர் மாற்றி அமைக்கப்பட்ட குழுவில் திரு. கொரடா இராமகிருட்டிண ஐயாவும் திரு. நாராயண மேனனும் இடம் பெறவில்லை. சென்னை மண்டலக் கல்லூரிச் சமற்கிருதப் பேராசிரியர் திருஞானசம்பந்தனார் (எம்.ஏ.) ஒரு புத்துறுப்பினராயினர்.

மொழிநூல் துறையின் முதற்பணி தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் தொகுப்பென்று விளம்பரஞ்

செய்யப்பட்டிருந்ததேனும், குழு ஆற்றுப்படுத்தியவாறே என் பணி நடைபெறல் வேண்டுமென்று அமர்த்தோலைப் பின்னிணைப்பிற் குறிக்கப்பட்டிருந்ததால், குழுக்கூடும் வரை அப்பணியிலீடுபட என்னால் இயலவில்லை. ஆராய்ச்சித்துறைக் கூடத்தில் மொழிநூல் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடமும், ஒரு நாற்காலியும், ஒரு நிலை மேடையும் (மேசையும்) தவிர வேறொன்றுமில்லாமலும், ஒரு நெடும்பக்கம் மறைப்பின்றியும் இருந்தது.

பன்னாட்பின் 8-4-1957 அன்று, அ.ம.ப.க.க. திராவிட மொழிநூல் துறைத் தொடக்கக் கூட்டம் நடைபெற்றது. பேரா. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் தவிர உறுப்பினர் அனைவரும் வந்திருந்தனர். தலைவர் பர். சட்டர்சி விரிவான தலைமையுரையொன்று நிகழ்த்தினார். கூட்டம் முழுதும் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெற்றது. செயலாளர் என்ற முறையில், நான் ஓர் அறிக்கை எழுதிப் படித்தேன். தலைவர் தம் உரையிடையே “ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நாகரிகம் அந்நாட்டு மொழியோடு தொடர்பு உள்ளது. இந்திய நாகரிகமெல்லாம் சமற்கிருத இலக்கியத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இந்திய நாகரிகம் ஆரியரதே” என்று கூறியதால், என் அறிக்கையை யொட்டி, “இந்திய நாகரிகமெல்லாம் முதன் முதல் தமிழிலக்கியத்திலேயே எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ் விலக்கியம் முழுதும் இறந்துபட்டபின், அதன் மொழி பெயர்ப்பான சமற்கிருத இலக்கியமே மூலம்போற் காட்சியளிக்கின்றது. ஒரு புகைவண்டி வழிப் போக்கன் கையிற் சீட்டில்லாவிடின், அம்மட்டிலேயே அவன் சீட்டு வாங்காமற் செல்பவன் என்று முடிவு கொண்டு விடமுடியாது. ஒருகால் சீட்டுத் தவறிப் போயிருக்கலாம்; அல்லது அடுத்தவன் திருடியிருப்பான்” என்று ரைத்து அவர் கூற்றை மறுக்க வேண்டியதாயிற்று.

கூட்டம் முடிந்தபின், பர். சட்டர்சி புன்னகையுடன், “திருவாளர் தேவநேயரீர்! நீர் அந்தச் சீட்டைக் காட்ட வேண்டும்” என்று வினையாட்டாகவும் வினையாகவும் சொன்னார். “நான் சீட்டுக் காட்டமுடியாது; ஆயின், சீட்டு வாங்கியதற்குச் சான்று காட்டமுடியும்” என்று செப்பினேன். அவர் உள்ளத்திற் கள்ளமற்றவர் தான். ஆயின், தமிழைப்பற்றி அவருக்குத் தெள்ளிய அறிவில்லை. இதற்குத் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியரே பொறுப்பாளர். பர். சேதுவோ, ‘இனமேல் அந்தப் புகை வண்டிச் சீட்டுவமையை எங்கும் சொல்லாதீர்கள்’ என்று நல்லது சொல்வதுபோல் எச்சரித்தார். பர். கத்தரே என்னைப் பற்றிய கருத்தை உள்ளத்தில் மறைவாய் வைத்துக் கொண்டார்.

அன்று ஏற்பாடு (சாயங்காலம்), பர். சட்டர்சியைச் சிறப்பிக்க ஒரு சிற்றுண்டி விருந்து நடந்தது. அதில் அவரைப் பாராட்டிப் பேசிய பர். சேது, அவர் தம் பெயரை ‘நன்னெறி முருகன்’ என்று குறிப்பிடுவர் என்றும், தமிழ்ப்பற்று நிரம்பியவர் என்றும், சிறப்பாய்க் குறிப்பிட்டார். அதன் உட்குறிப்பு மொழிநூல் பற்றிய அவரது நடுநிலை முடிபே கொள்ளத்தக்கதென்றும், தமிழ் வெறியால் தேவநேயன் கூறுவது தள்ளத்தக்கதென்பதுமே. ‘தமிழ் கெடனும் கெடுக; தேவநேயன் பெயர் ஒங்கக் கூடா’தென்பதே அவர் குறிக்கோள்.

பர். சட்டர்சிக்குத் தமிழ் தெரியாது. அதிற் பேசுவோ எழுதவோ அவருக்கு இயலாது. தமிழைப்பற்றி ஆங்கில நூல் வாயிலாகவே கற்றவர். சுந்தி குமார் சட்டர்சி என்னும் தம் பெயரின் முன்னிரு சொற்களை மட்டும் நன்னெறி முருகன் என்று மொழிபெயர்த்து, அவற்றைத் தமிழெழுத்திற் குறிக்கக் கற்றிருக்கின்றார். நெறி என்பது வழி அல்லது விதி. நீதியைக் குறிக்க அதினுஞ் சிறந்த

சொற்கள் நயம், நேர்மை என்பன. குமார் என்பது குமரன் (= முருகன்) என்னும் தென் சொல்லின் திரிபே. ஆயின், முருகன் ஆரியத்தெய்வம் என்பது, முருகன் என்பது சுப்ரமணியன் என்னும் வடசொல்லின் மொழி பெயர்ப்பென்பதும் அவர் நம்பிக்கை. தமிழை ஆங்கில வாயிலாய்க் கற்றதினால், சில தமிழ் நூற்பெயர்களைக்கூட அவர் சரியாய் ஒலிப்பதில்லை. பத்துப்பாட்டு என்பதைப் பத்துப்பத்து என்று அண்ணாமலை நகரில் ஒரு முறை படித்தார். வேறிடங்களில் பட்டப் என்றும் பட்டுப்பட்டு என்றும் படித்ததாகக் கேள்வி.

தொடக்கக் கூட்டத்திற்கு மறுநாட்காலை குழுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதிற்பின்வருமாறு முடிவுகள் செய்யப்பட்டன.

- 1] பரோ என்னும் ஆங்கிலப் பேராசிரியரையாவது, எமனோ என்னும் அமெரிக்கப் பேராசிரியரையாவது அ.ம.ப.க. மொழிநூல் துறைப் பேராசிரியராக அமைத்தல் வேண்டும்.
- 2] வாசகராகவிருக்கும் ஞா. தேவநேயனார் தாம் தொகுக்கவிருக்கும் தமிழ்ச்சொற் பிறப்பியல் அகரமுதலியின் போலிகையாக, முதற்கண் யாவேனும் ஐம்பது சொற்கட்டு எழுதிக் காட்டல் வேண்டும். அதற்குக் கையாளும் நெறி முறைகளையும் குறிப்பிடல் வேண்டும்.
- 3] தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய நான்மொழிக்கும் ஒவ்வொரு விரிவுரையாளரை அமர்த்தல் வேண்டும்.
- 4] கழக (சங்க) இலக்கியத்தை ஒவ்வொரு நூலாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தும் வரிபெயர்த்த

தும், பொருளும் மொழியமைதியும் அயலார்க்கு விளங்குமாறு வெளியிடுதல் வேண்டும்.

குறிப்பு : இதற்கு முந்திய கட்டுரை முழுதும் நினைவிலிருந்தெழுதியதால், குழுவமைப்பையும் அதன் உறுப்பாண்மையும் பற்றிய சில செய்திகள் பிறழக் கூறப்பட்டுள்ளன. இக் கட்டுரையிற் கூறப்பட்டுள்ளனவே சரியெனக் கொள்க.

மணிசெயற்படலம் 2-ஆம் பகுதி

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் திராவிட மொழியியற் குழுவின் முதற் கூட்டத்தில் முடிபு செய்தவாறு, தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய நான் மொழிக்கும் ஒவ்வொரு விரிவுரையாளரை அமர்த்த முயற்சி தொடங்கியது. முதற்கண் திருவாளர் இராதாகிருட்டிணனார் (எம்.ஏ.) தமிழுக்கு அமர்த்தப் பெற்றார். இவர் பூனாத் தெக்காணக் கல்லூரி நடத்திவரும் வேனிற் பள்ளியிலும் (இலை) உதிர்காலப் பள்ளியிலும் வண்ணனை மொழியியற் பயிற்சி பெற்றவர். நானும், எனக்குப் பணிக்கப் பட்டவாறு, நான் தொகுக்கவிருந்த தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலியின் போலிகையாக, ஐம்பது சொற்குட்கு வேரும் வரலாறும் பொருளும் விளக்கமும் எழுதத் தொடங்கினேன்.

வழக்கப்படி, தெக்காணக் கல்லூரியின் வேனில் மொழியியற்பள்ளி மேழ (சித்திரை) மாத நடுவில் (அதாவது மே மாத முதலாம் பக்கல்) தொடங்குமென அறிவிப்பு வந்தது. என் மொழிநூற் கல்விப் பரப்பையும் ஆராய்ச்சி யாழத்தையும் நிலைத்த கொள்கையையும் மாறாமனப்பான்மையையும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளை

யும் அறியாத என் எதிரிகள், என்னைத் தம்வழித் திருப்பு மாறு, துணைக்கண்காணகர் திரு. நாராயணசாமியார் அவர்களிடம் சென்று, என்னை மேற்குறித்த வேளிற் மொழியியற் பள்ளிக்குப் பயிற்சிபெற அனுப்ப வேண்டு மென்று வேண்டியதாகத் தெரிகின்றது. துணைக் கண்காணகரும் என் விருப்பத்தை வினவினார்கள். இறைவனருளால், அற்றைப் பள்ளி தேராதூனில் (Dehra Dun) நடைபெற்றது. பல்வகைப் பயனையும் முன்னோக்கிப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் உடனே இசைந்தேன்.

பின்பு, இரு திசை வழிச்செலவிற்கும் ஒன்றரை மாதத் தங்கற்கும் பல்கலைக் கழகத்திற் பணம் பெற்றுக் கொண்டு, தேராதூன் சென்றேன். பல்வேறு நாட்டினரும் பல்வேறு மொழியினரும் பல்வேறு மதத்தினரும் பல்வேறு இனத்தினரும் பல் வேறு குலத்தினருமான ஆசிரியரும் மாணவரும், அங்கு ஒன்று கூடி உடன் பிறப்புப்போற் பழகியது மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தந்து கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணியது.

வண்ணனை மொழியியல் என்ன வென்பது ஏற்கனவே அறிஞர் கிளீசன் எழுதிய வண்ணனை மொழியியற் புகுநூல் (An Introduction to Descriptive Linguistics) வாயிலாய் அறிந்திருந்தேனெனினும், அதன் முழுப்பரப்பையும் பயிற்சி முறையையும் தேராதூன் பள்ளியில் தான் தெளிவாகக் கண்டேன். கடவை (Course) யிறுதியில் நிகழ்ந்த தேர்விலும் தேறினேன். ஆயின், அஃது எனக்கும் உண்மையான மொழிநூற்கும் பயன்படுவதன்று. வடநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் மொழி வழக்கும், ஆக்ரா (Agra) தில்லி (Delhi)க் காட்சிகளும் கங்கையாறும் பனிமலையும் பற்றிய அறிவே, இவ்வுலகில் எனக்கு என்றும் பயன் தரும். இதுபற்றி என் எதிரிகட்கும் நன்றிகூறும் கடப்பாடுடையேன்.

தேராதான் பள்ளியில் பயின்றபோது, தமிழில் நால் நிறத்திற்கே சொற்களுண்டென்று பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. கூறியதாகக் கிளிசன் துரை வகுப்பிற் சொன்னதும்; அப் பேராசிரியரின் சென்னை மாணவியர் Bank என்பதற்குத் தமிழ்ச் சொல் 'பாங்கி' என்று வகுப்பில் எழுந்து அத் துரைமகனுக்கு விடையிறுத்ததும்; பேரா. சீகண்டையா ஹொன் என்னும் கன்னடச் சொல் பொன் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபென்று மாணவர்க்குக் கூறிய போது, வண்ணனை மொழியியல் வகுப்பில் வரலாற்று மொழியியலைப் புகுத்தல் தகாது என்று பேரா. தெ. பொ. மீ. கண்டித்ததும், தமிழில் எட்டு வேற்றுமையும் சமற்கிருத வேற்றுமையமைப்பைப் பின்பற்றினவென்று கால்டு வெல் தவறாகக் கூறியதை மறுக்காது, அதையே தேற்றஞ் செய்து வடநாட்டுத் தமிழ் மாணவர்க்குத் தமிழைப் பற்றித் தாழ்வான எண்ணம் படுமாறு அவர் கற்பித்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதும் மிக வருந்தத்தக்க செய்திகளாகும். வேனிற் பள்ளி முடிந்தபின் அண்ணாமலைநகர் திரும்பினேன்.

பர். சட்டர்சியின் அ.ம.ப.க. மொழியியல் துறைத் திறப்புவிழாத் தலைமையுரை, பின்னர் நீட்டியுங் கூட்டியும் வரையப்பட்டு வெளியிடப் பெற்றது. அது பகுதியளவில் (Demy Size) சிறு குக்கில் (Small Pica) எழுத்தில் 34 பக்கங்கொண்டது. அதில், அவர் தமிழைப் பற்றிய தம் மதிப்பீட்டைப் பின்வருமாறு தெரிவித்திருக்கின்றார்.

“உண்மையில் கழக (சங்க) இலக்கியமென்னும் பழந்தமிழிலக்கியப் பகுதிகளை நான் முதன் முதல் (ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு வாயிலாய்ப்) படித்தபோது, சமற்கிருத இலக்கியத்திலும் மறைவில்லாது அதன் சூழ் வெளிக்கு அல்லது வட்டத்திற்கு உட்பட்ட பிற இந்திய இலக்கியத்திலும் இல்லாத புதுமையை அஃது அளித்த

ததைக் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்து விட்டேன். முதுபழங்
காலத்துத் தமிழக் குமுகாய (சமுதாய)ச் சூழ் வெளி,
இராமாயணம் மகாபாரதம் போன்றவற்றாலும், புராணங்
களாலும், செந்திரச் சமற்கிருத இலக்கியத்தாலும், வட
இந்திய ஆரிய மொழிகளிற் போன்றே தென்னிந்தியத்
திராவிட மொழிகளிலுமிருக்கும் இடைக்கால இலக்கியங்
களாலும், காட்டப் பெறும் சூழ்வெளியினின்றும் வேறு
பட்ட சில கூறுகளைக் காட்டுவதாய்த் தோன்றிற்று.
தமிழிலக்கியத்தில் வாழ்க்கையை அடுக்கும் வழியும்,
அதன் மறநிலைச் சூழ்வெளியும், இந்திய இலக்கியத்
துறைக் களத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட நிலைமையைக் காட்
டின. களவென்றும் கற்பென்றும் இருபெருந் தொகுதி
களாக அல்லது வகுப்பாகக் காதலை வகுத்த பழந்தமிழ்
வகையீடு, ஆரிய இலக்கியம் என்பதின் அல்லது சமற்
கிருதத்தின் கண்டிப்பான மரபியற் கருத்திற் து மாருகப்
போவதாய்த் தோன்றிற்று. (களவென்பது வளர்ச்சி
யடைந்த இளந்தையரிடைப்பட்ட ஒருவகைக் கட்டுப்பா
டற்ற காதலைக் குறிக்கும். இது, நன்று திருந்தின குமுகா
யத்திற் போல் வளர்நிலையர் அல்லது இளந்தையரிடைப்
பட்ட உறவியல்கள் சிறந்த முறையில் மரபியலொழுங்கு
படுத்தப் பெருத முந்தியல் மாந்தரினத்துள் மிக இயற்கை
யாகக் காணப்படுவதாகும். கற்பென்பது, சட்ட முறைத்
திருமணத்தின் பிற்பட்ட ஒழுங்கான மரபியற் காதலைக்
குறிக்கும். இஃது இருபாலிடைப்பட்ட உறவியல்களுள்
முதன்மை பெற்றதாகும்) மீண்டும், தொல்காப்பிய நெறி
மொழிகட்கு முலமான முந்து தமிழ் நூல்களில் காதல்
விரிவாகக் கூறப்பட்டவகை, முற்றிலும் புதுமையான
தாகவும் அனைத்திந்தியச் சமற்கிருத அடிப்படைச்
சார்பற்றதாகவும், தோன்றிற்று. இங்ஙனம், வேறுபட்ட
வாழ்க்கைக் கூறுகளும் பொருளியற்பண்பாட்டு நிலைக்
களங்களும் காதலுணர்ச்சி பயிற்சிகளும் குறிஞ்சி,

முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைகளின் விரிவான உள்ளிடை யுறவும், உண்மையில் அவையிருக்கிறபடியே, அதாவது பழந் தமிழிலக்கியத்தின் ஒரு புது முதன்மையாகக் காட்சியளித்தன. இவையெல்லாம் காட்டும் கலைவனப்பும் புதுமையும் எனக்கு மிகுந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியூட்டின. அதனால், இவ்வகையால் 1500 முதல் 2000 வரைப்பட்ட ஆண்டுகட்கு முந்திய தமிழகத்தை இந்தியாவின் பிற பாகங்களினின்றும் சிறப்பாக வேறுபடுத்திக் காட்டுவதொன்றுண்டென்றும் நிலைமையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று, என் உள்ளத்தில் ஓர் ஆர்வம் எழுந்தது. பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திற் சமற்கிருதச் சொற்களும் கருத்துக்களும் மிகக் குறைவென்று பழந்தமிழ் ஆர்வலர் சிலராலும் மிகத்திட்டவட்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரு செய்திகளும், [கழக இலக்கியத்திற் போன்றே] தமிழிலக்கியமரபு முற்றும் சமற்கிருதச் சார்பற்றதென நிலை நாட்டுவவாய்த் தோன்றின. இது, தமிழிலக்கியப் பண்பாடுகளின் புது முதன்மையிலும் ஒப்பியல் முன்மையிலும் எளிதாக உணரக்கூடியதும் முறைப்பட்டதுமான பெருமை கொள்வதற்கு உணர்வெழுப்பும் தேற்றமான ஊற்றுக உண்மையில் ஆகிவிட்டது; அதனால், பிரிவுணர்ச்சியை மிகுதியும் தூண்டிவிட்டது. இவ்வுணர்ச்சி, இற்றை நாளில், குமுகாயம், அரசியல், சமயம் ஆகிய பிற துறைகளிலும் ஊக்கப் பெறுகின்றது. இதுவே ஒரு வெளியார்க்குத் தோன்றும் கருத்து.

“தமிழ் இங்ஙனமிருப்பினும், ஏறத்தாழ உடன் அடுத்தே, கழக நூல்களை முன்னினும் ஆழ்ந்து கற்று [ஆனால் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பு வாயிலாகத்தான்] நான் அயலானேயல்லன் என்பதைக் கண்டேன். இன்புறுத்துவனவும் மிகத் திட்டவட்டமாய்ப் புதுமுதலானவு

மா ன ஸ்ரூகளைக் கொண்டிருந்தும், மிகப்பழைய தமிழ் நூல்களிற்காணும் சூழ்வெளி உட்சாரூன அல்லது அடிப்படையான செய்திகளில், மிகுதியும் மகா பாரதத்திலும் இராமாயணத்திலும் புராணங்களிலும் காண்பதாகவே யிருந்தது. கழக நூன் மொழி [நூன் எங்கெங்கே மூலத்தை நோக்கினும்] மிகப் பெரும்பால் இந்திய மொழிகளில் தூய தற்சமங்கள் அல்லது திரிபடையாச் சொற்கள் மிகுதியாயிருப்பதைக் கருதும் பொழுது, உண்மையில் புதுமையாகவே தோன்றிற்று. ஆனால் [மிகப் பிந்தித்தான்], சமற்கிருதச் சொற்களும் பிற ஆரியச் சொற்களும் தமிழிற் புகுந்து தன் சொல்லாகும் பொழுது அடையும் மாறுதல்களைப் பற்றி, அனவரதவிநாயகம் திறம்பட வரைந்த நூலைப் பார்வையிட்டபின், புதுமையாகவும் விளங்காமலுமிருந்த பல சொற்கள் தெளிவானவும் தெரிந்தனவுமாயின. புது முகங்களின் பின் அறிமுகங்கள் காட்சியளிக்கத் தொடங்கினவென்று சொல்லவேண்டும். சமற்கிருதச் 'சபா பழந்தமிழில்' 'அவை' என்று திரிந்ததைக் கண்டபோது திடுக்கிட்டுவிட்டேன். இங்ஙனமே, சந்தி, சகசிர, [சகஸ்ர], அச [அஜ], பூர்வாசாட சிராவண [ஸ்ராவண], காவ்ய, தர்ம, கோபால, கன்யகா, தூண [ஸ்தூண], இசுத்தி [ஸ்தீ], துலசீ, லோக்க, பிராமண [ப்ராஹ்மண], துரோணீ [த்ரோணீ], சிநேக் [ஸ்நேஹ], தேச முதலிய நூற்றுக் கணக்கான சமற்கிருதச் சொற்களும் பெயர்களும் அதேபோல் வடிவு மாற்றப்பட்டும், அவ்வடிவு மாற்றத்தில் அந்தி, ஆயிரம், அயன், பூராமம், ஆவணி, காப்பியம், தருமம், கோவலன், கண்ணகி தூணம், தி, துழாய், உலகு, பார்ப்பான், தோணி, நேயம், தேயம், என்பனபோல் வடிவு மறைந்தும், உள்ளன. "யோ தேவ-நாமான் றகிலானி தகுதே" பரம்பொருளே கடவுளின் பல்வேறு பெயர்களாலும் மக்களிடையே வழங்கும் வெவ்வேறு தெய்வங்களாலும்

அறியப் படுகின்றது. ஆகையால், விட்டுணுவை மால் அல்லது மாயோனிலும், குமாரனை முருகன் அல்லது சேயோனிலும், துர்க்கையைக் கொற்றவையிலும், வேறு சில தேவரையும் தேவியரையும் தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் அவரின் புதுப் பெயர்களிலும் கண்டு மகிழ்ந்தேன். கருத்துலகும் சமயக் காட்சியுலகும் முற்றும் ஒத்திருந்தன. இவை சமற்கிருத இலக்கணத்திற் போல் பிராமண இந்து மதத்தையும், தழுவியவை. இவற்றிற்கு வேதங்கள் அடிப்படை. இவற்றைச் சார்ந்தவை வேள்வியும் தீ வளர்ப்பும், மலர்ப் பூசையும் தெய்வ வழிபாடும், நாற்பெருங் குலமும் நால்வகை வாழ்க்கை நிலையும் பற்றிய பிராமணக் கருத்துக்களும், ஆகும். இந் நான்குலமும் நால்வகை நிலையும் பண்டைத் தமிழகத்தாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. ஒரு கால், வட இந்தியாவிற்குப் போல் அவை அடைந்த வளர்ச்சியில் அவரின் ஒத்தாசையும் பெற்றிருக்கலாம். இனி அவற்றோடு சமண புத்த மதங்களும் தமிழகத்திருந்தன. வினையும் [கர்ம] உலக வாழ்க்கையும் [ஸம்ஸார] பற்றிய பொதுவான பட்டாங்கு நூற்கருத்துக்களும் [திருவள்ளுவரின் உடன் பிறப்பாட்டியரான ஒளவையாரால் ஒரு பெரு வழக்கான வெண்பாவில் மிகச் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் இயல் வரையறுக்கப்பட்ட] அறம் பொருளிற்பம் வீடு [தர்மார்த்த காம மோகை] என்னும் நான்கால் [சதுர்வர்க்க] பற்றிய ஏடல்களும், வேறுபல அனைத்திந்தியக் கருத்துக்களும் அங்குள்ளன. இந்தியாவின் தலை சிறந்த செவியறிவுறா உச்செய்யுளான திருக்குறள் முப்பாலை (திரிவர்க்க) மட்டும் எடுத்துக் கூறியது, தக்கதே என்று எனக்குப்பட்டது. அதன் ஆசிரியரான பேரறிவர் தம் அறிவுடைமையால், நாலாம் பாலாகிய வீட்டைப்பற்றிக் கூறுது, அதுபற்றிய கருத்தை, காணப்படாத மெய்ப்பொருளை அவரவர் அடையும் வழிக் கேற்பத் தனிப்பட்டவர்க்கு விட்டு

விட்டார். ஒருவன் தன் பாட்டிக்கு (நூல் நூற்கக்) கற்றுக் கொடுப்பது அடாச் செயலே. கொல்லத் தொருவில் ஊசி விற்க வேண்டியதில்லை. நெடுநாளுக்கு முன் என் மனத்தில் உரத்துப்பட்டது என்னவென்றால். பழந் தமிழிலக்கியம் மிக மிக இன்பந்தரும் கூறுகளிற் சிலவற்றை அமைக்கும் வெளிப்படையானவும் மேற்பட்டுத் தோன்றுவனவுமான பல புது முதன்மைக் குறிப்புக்களைக் கொண்டிருப்பினும், சமற்கிருதத்தினின்றும் ஏனையிந்திய யிலக்கியத்தினின்றும் பிரிக்கப்பட முடியாதென்பதும், இந்து என்னும் சொல்லை அதன் மிகப்பெரு விரிவான பொருளில் ஆண்டால், அது (பழந்தமிழிலக்கியம்) பெரிதும் அனைத்திந்திய இந்து இலக்கிய வட்டத்திற்கு உட்பட்டதென்பதும், இவைபற்றி ஐயம் ஏதும் இருக்க முடியாதென்பதுமே. இது, தமிழகத்திற்கும் இந்தியா விற்கும் பெருமை தரும் நாயன்மாரென்றும் சிவத்தாயரும் ஆழ்வாரென்னும் திருமாலடியாரும் இயற்றிய பாடல்கள் பற்றிய செய்தியில் மிகவுண்மையாகும். அப்பாடல்கள் தம் ஆழமுடைமையாலும் அழகினாலும், தம் தேவியல் மாந்தியல் தன்மையாலும், இந்தவுலகத்திற்கு மட்டுமன்றி மன்பதை முழுவதற்குமுள்ள ஆவிக்குறிய வாழ்வையும் நாட்டங்களையும் வளம்படுத்தியுள்ளன.”

சூழ்வெளி = atmosphere

ஏடல் = idea.

பட்டாங்கு நூல் = philosophy.

2. இந்திய இன மொழிப் பண்பாட்டுக் கலப்பு :

செய்தியின் உண்மை அடிப்படையில் இதுவாகும் (வெவ்வேறு குழுவில் தோன்றிய) பல்வேறுவகைப் பண்பாடுகள் ஒன்றுகூடி ஒரே வாழ்நிலையில் வளர்வதால். பெரிதோ சிறிதோ ஒத்த பொருளாட்சி நிலைமையோடும் பொது வரலாற்றோடும் கூடிய ஒரு சிறப்பு வகைப் பண்பாடு ஒரு குறிப்பிட்ட நிலவெல்லைக்குள் தோன்றுகின்றது. இதைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னால், நாட்டினப் பண்பாடுகளின் தொடர்பாலும் முரண்பாட்டாலும் ஒப்பு ரவாதலாலும் எழுகின்றன எனலாம். புதிய வலகத்தில் இதுவே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இனப் பண்பாட்டுக் கலப்பிற்கு மிகப்பெரிய எடுத்துக் காட்டுக்களுள் ஒன்று இந்தியாவாற் காட்டப் படுகின்றது. அதன் பெருமைக்கும் முற்றுந் தழுவியற்கும், இற்றை நாளில் அமெரிக்காவில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இனப் பண்பாட்டுக் கலப்புக்கூட இணையன்று. இப்புலனத்தைப் பற்றி மீண்டும் ஒருமுறை பேசத் தேவையில்லை. நான் முற்கூறியபடி, இதைப்பற்றிய என் கருத்துக்களை வேறே ரிடத்தில் தெரிவித்திருக்கின்றேன். நமக்குள்ள இந்துப் பண்பாடென்னும் இந்தியாவின் பழமையான பண்பாடு, எண்ணுக்கு மெட்டாத காலத்திலேயே இந்தியாவிற்கு வந்து, அதன் மண்ணிற் பக்கம் பக்கமாய் வாழ்ந்த பல்வேறு மொழி பேசும் பல்வேறு இனத்தாரின் கூட்டுவேலை என்னும் பேருண்மை. இன்று நிலவுகின்றது. இருக்கக்கூடிய வகையில், கோல் இனத்தாரின் முன்னோராகிய நிசாதர் அல்லது ஆத்திரியரே இக்கலவைப் பண்பாட்டின் முற் கூறுகளை அமைத்தவராவார். அவர்க்கு முந்தி வந்தவரும் இந்திய நிலத்தினன்று 5 ரைந்து போனவராகத் தெரிபவருமான நீக்கிரோ வரை

விட்டுவிடலாம். பின்பு, முதற்கண் நண்ணிலக் கடற்கரைவாணராயிருந்தவரும் கிரேக்க நாட்டிலும் அதைச் சேர்ந்த தீவுகளிலும் மேலைச் சின்ன ஆசியாவிலும், எல்லெனியமுன்னை ஆயேகிய நாகரிகத்தை அமைத்தவரொடு தொடர்பு கொண்டவருமாகச் சிலரால் நம்பப்படுகின்ற (இதுவே என் கருத்தும்) திராவிட மொழியாளர் வந்தனர். அதன்பின், சீன திபேத்திய மொழிகளைப் பேசும் கிராதர் அல்லது மங்கோலியர், இந்திய மாந்தனின் அமைப்பில் மூன்றாம் பெருங்கூறும் வந்தமைந்தனர். ஆயின், அவர்களின் செல்வாக்கு தெக்காணத்திற்குத் தெற்கே சென்றதாகத் தெரியவில்லை. இறுதியாக, நம் ஆரியர் வந்து, இந்திய நாகரிகத்தை முற்றுவித்து, அதன் அமைப்பிற்குச் சமற்கிருதம் ஆகிய முதன்மையான வெளியீட்டு வாயிலைத் தந்துதவினார்கள். அவர்கள் இறைவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களாக அல்லது ஆளும் இனமாக வந்து, தமக்கு முந்திய இனத்தாரையெல்லாம் மேற்கொண்டார்கள். ஆயின், கிரேக்க நாடு தன்னைச் சிறைபிடித்தவரைச் சிறைபிடித்த நிலைமை இந்தியாவிலும் ஏற்பட்டது. ஆரியமொழி, நிசாத அல்லது ஆத்திரிய மொழிகளும் சீன-திபேத்திய மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும், பேசிய மக்கள் பக்கம்பக்கமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வட இந்தியாவில், உள்ள மொழிக் குழப்பத்திலும் முரண்பாட்டிலும், ஒன்றுபடுத்தி யிணைக்கும் கருவி என ஆயிற்று. வட இந்தியாவில் ஆரிய முன்னை மக்களால் ஏற்கனவே ஏற்பட்ட மொழிக் குழப்பத்தில் ஆரிய மொழிக்கு அதன் பெருவாய்ப்பிருந்தது. பெருந்திரளான வட இந்திய மக்கள் ஆரிய மொழியை ஏற்றுக்கொண்டு, அதைத் தங்கள் தேவைக்கேற்பச் சரிப்படுத்தும் நிலையில் அதைப் பெரிதும் மாற்றினார்கள். அதனால், அது வேத மொழியிலிருந்து இலக்கியச் சமற்கிருதமாகவும் அதே சமயத்திற்

பழம் பிராகிருதங்களாகவும், அதன்பின் இற்றை மொழிகளாகிய புதிய இந்தாரிய மொழிகளாகவும் பெயர்ந்தது”.

பர். சட்டர்சி தலைமையுரை, (பக்கம் 18, 19). இக் கருத்துக்களைக் காணின், அண்மையில் நீலகண்ட (சாத்திரியார்) ‘தமிழ் வரலாறும் பண்பாடும்’ என்னும் நூலில் தமிழரைத் தாழ்த்திக் கூறியிருப்பது புதுமையாகத் தோன்றுது. ஏற்கனவே 1952-ஆம் ஆண்டில் அவர் வெளியிட்ட ‘நந்த மௌரியர் காலம்’ (Age of the Nandas and Mauryos) என்னும் தொகுப்பு நூலில், பர். சட்டர்சி பர். இராகவனுடன் இணைந்தெழுதிய மொழியிலக்கியப் பகுதியில், இக் கருத்துக்களே கூறப்பட்டுள்ளன. 1955-இல் வெளிவந்த ‘தென்னிந்திய வரலாறு’ (A History of South India) என்னும் (பேரா. நீலகண்ட சாத்திரியார் எழுதிய) நூலிலும், தமிழர் தாழ்த்தியே கூறப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும் என்னைத் தவிர வேறொருவரும் எதிர்க்கவில்லை. மூவகைக் காப்பாருள் வந்தபின் காப்பாராகக்கூடத் தமிழர் இல்லை; வந்தபின் கண்டனைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றும் அளவினராகவே யுள்ளனர். அதுவும் விரல் விட்டெண்ணத்தக்க ஒரு சிலரே.

பர். சட்டர்சி தலைமையுரையில், தமிழுக்கு மிகக் கேடானதும் அவரையும் மிக இழிவு படுத்துவதுமான செய்தி எதுவெனின், ஸ்தீர் என்னும் வடசொல் ‘தி’ என்னும் பெண்பாலீருகத் திரிந்தமைந்தது என்பதே.

பத்தாண்டிற்குமுன், இப்பொருள் பற்றிய கட்டுரை மதுரைக் கல்லூரி ஆண்டுமலரில் வெளிவந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. நான் அதைச் ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ யில் மறுத்தேன். ஆதலால், அதோடு அது நின்று விட்டதென்று கருதினேன். ஆயின், பர். சட்டர்சி இந்தியச் சமற்கிருதக்குழுத் தலைவராய்த் தமிழ்நாடு வந்த பொழுது, அது மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றெழுந்துவிட்டது.

தமிழிற் பெண்பால் காட்டும் ஈறு வடமொழி வரு முன் இல்லையாம். ஸ்த்ரீ என்னும் பெயர், வண்ணான், தட்டான் முதலிய பெயர்களோடு சேர்ந்து, வண்ணான் + ஸ்த்ரீ = வண்ணாத்தி, தட்டான் + ஸ்த்ரீ = தட்டாத்தி என்றனதாம். இதைத் தமிழ் பயிலும் கடை மாணவர்கூடக் கடிந்து சினப்பரே!

முருகன் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட தூய தமிழ்த் தெய்வமென்பது வெள்ளிடை மலையாய் விளங்கித் தோன்றவும், சப்பிரமணியன் என்பதைத் தமிழர் முருகன் என்று மொழி பெயர்த்துக் கொண்டனரென்று பர். சட்டர்சி கூறியிருக்கின்றார். அதை 'ஒருவரும்' எதிர்க்காததினாலேயே, அண்மையிற் பேரா. நீலகண்ட சாத்திரியார் முருகன் ஆரியத் தெய்வமென்று கூறமுனைந்திருக்கின்றார்.

ஸகஸ்ர என்பது ஆயிரம் என்றும், பிராமண என்பது பார்ப்பான் என்றும், கன்யகா என்பது கண்ணகி என்றும், ஸ்தூரா என்பது தூண் என்றும், லோக என்பது உலகம் என்றும், த்ரோணீ என்பது தோணி என்றும், ஸ்நேக என்பது நேயம் என்றும் திரிந்தனவென்றும்; விஷ்ணு, குமார, தூர்கா என்பவற்றை, முறையே, மால் அல்லது மாயோன், முருகன் அல்லது சேயோன், கொற்றவை என்றும் திரிவர்க என்பதை முப்பால் என்றும், தர்ம, அர்த்த, காம, மோகை என்பவற்றை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்றும், தமிழர் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டனரென்றும், அவர் கிரேக்க நாட்டினின்று வந்தவரென்றும், கலவை மொழியாரும் கலவை இனத்தாரும் கலவை நாகரிகருமாவார் என்றும்; கூறிய பின், தமிழ் என ஒரு மொழி உளதோ? தமிழன் என ஓர் இனவன் உளனோ? தமிழாசிரியரும் தமிழ் மாணவரும் தமிழன்பரும் கருதிக் காண்க.

பர். சட்டர்சியின் கட்டுரைப் படிகள் சில பெற்றுத் தமிழ்ப் பற்றுள்ள தமிழ்ப் புலவர் சிலரிடமும் தமிழன்பர் சிலரிடமும் காட்டினேன். அவருட் சிலர் வருந்தினர்; பலர் அதுவுமில்லை. மேற்கொண்டு சில படிகள் கேட்ட பொழுது கிடைக்கவில்லை. அ.ம.ப.க.க. பதிவாளரால் அது பரவுவது தடுக்கப்பட்டதென்று தெரிந்தது. அதன் பின் நான் நேரிற் சென்று பதிவாளரிடம் கேட்டேன். அவர்கள் “வேண்டியவர் எனக்கு நேராக எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

சிலமாதம் பொறுத்து, பர். சட்டர்சி அண்ணாமலை நகர் வந்து நான் தொகுக்கவருந்த செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலியின் போலிகையான, ஐம்பான் சொல் விளக்கச் சுவடியைப் பார்வையிட்டனர்.

எடுத்த அடியிலேயே, தமிழர் குமரிக் கண்டத்தினின்று வந்தவரென்னும் உண்மை வரலாற்றுக் கூற்றையும், அச்சன் என்பது அத்தன் என்னும் தென்சொல்லின் திரிபென்னும் சொல் வரலாற்றையும் அவர் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தனர். “நீ தன்னந்தனியாகப் போர் புரிகின்றாய்” (You are fighting a lonely fight) என்றார்.

புறநானூறு, கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, இறையனார் அகப் பொருளுரை முதலியவற்றினின்று குமரி நாட்டுச் செய்திக்குச் சான்று காட்டி, பர். சாமிநாதையர், பேரா. மு. இராகவையங்கார் முதலியோரும் முக்கழக வரலாற்றை ஒப்புக் கொண்டதாகவும் கூறினேன். ஆயினும், அவர் கருத்து மாறவில்லை. இதைப்பற்றி விரிவாக எழுதி அவருக்கனுப்ப வேண்டுமென்று மட்டும் சொன்னார்.

அத்தன் அத்தி என்பன முறையே தந்தையையும் தாயையும் குறிக்கும் தென் சொல்லென்றும்; அவை

அச்சன் அச்சி என்று திரியுமென்றும்; தகரம் சகரமாகத் தமிழில் திரிவது இயல்பென்றும்; அப்பன் அம்மை என்பன கண்ணப்பன் கண்ணம்மை என்பவற்றில் வருவது போல், அத்தன் அத்தி; அச்சன் அச்சி, என்னும் தந்தை தாய் பெயரும் ஆண்பால் பெண்பாலீரூய் வருமென்றும்; வண்ணாத்தி தட்டாத்தி என்பவற்றில் அத்தி என்பதும், மருத்துவச்சி, வேட்டுவச்சி என்பவற்றில் அச்சி என்பதும், பெண்பாலீறென்றும்; கூறியபொழுது, இது போல் தகரம் சகரமாகத்திரியும் வேறொரு சொல் சொல் என்றார் பர். சட்டர்சி. நான், நத்து நச்சு என்னும் திரிபைச் சென்னைப் ப.க. க. தமிழ் அகர முதலியில் எடுத்துக் காட்டினேன். அவர் "ஒரு மரம் தோப்பாகாது" ("One swallow cannot make a summer") என்றார். நான் இன்னுமுளதென்று காட்டப் புகுமுன் "எனக்கு நேரமாயிற்று, எல்லாவற்றையும் பற்றி விரிவாக யெழுதி எனக்கு நேரே காளிக்கோட்டத்திற்கனுப்பு" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அடுத்து, தெலுங்கிற்குத் திரு. மகாதேவ (சாத்திரியா) ரும் (எம். ஏ.), கன்னடத்திற்குத் திரு. பதுமநாபனும் (எம். ஏ.) விரிவுரையாளராக அமர்த்தப் பெற்றனர்.

துறை மாற்றுப் படலம்

பர். சட்டர்சி, என் கருத்துவேறுபாட்டிற்கு விரிவாகச் சான்றுகாட்டி வரைந்தனுப்ப வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டுச் சென்றாரேனும், தமிழர் கிரேக்க நாட்டுப் பாங்கரிலிருந்து வந்தவரன்றும், தமிழநாகரிகம் பன்னா கரிகக் கலவை யென்றும், திண்ணிய முற்கோளுடைய வராதலின், எத்துணைச் சான்றுகாட்டினும் என் கொள் கையை ஏற்கும் நடுநிலை அவர்க்கில்லையென்பது,

எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. பேரா. லெ. பெ. கரு. இராமநாதன் அவர்கள் என்பாலுள்ள அன்பால். நான் பர். சட்டர்சிக்குக் காட்டவேண்டிய போலிகைச் சொற்பட்டியில், எள்ளளவும் கருத்து வேறுபாட்டிற்கும் ஐயுறவிற்கும் மறுப்பிற்கும் தருக்கத்திற்கும் இடந்தராத ஐம்பது சொற்களையே சேர்க்கவேண்டுமென்று அறிவுரை கூறினார்கள். ஆயின், நான் அஃதை ஏற்றுக் கொண்டேன். தமிழைப்பற்றிய உண்மையை எடுத்துச் சொல்ல ஏன் அஞ்சவேண்டும்? இங்ஙனம் எத்தனை நாளைக்கு அஞ்சியஞ்சி அடிமைத்தனத்திலும் அறியாமையிலும் தமிழன் மூழ்கிக்கிடப்பது! ஆரியச்சார்பினர் கருங்காக்கையை வெண்காக்கையென்று எத்தனை துணிச்சலோடும் திடாரிக்கத்தோடும் கூறிவருகின்றனர்!

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் திராவிடமொழி நூல் துறைத் திறப்பு விழாவிற்குப்பின், பர். காட்டிரே நெடுகலும் என்னைப் பற்றித் தீதாய்ப் பல்கலைக் கழக அதிகாரிகட்கு எழுதி வந்ததும், என் செவிக்கெட்டிற்று. துணைக்கண்காணகர் திரு. நாராயணசாமியார் அவர்களும், பல்கலைக்கழகப் பொதுக் கூட்டங்களில், “அமெரிக்கா சென்றிருக்கும் திரு. சண்முகனார் பயிற்சி முடிந்து திரும்பிவந்தபின் திராவிட மொழிநூல் துறை மிகச்சீர்ப்படும்” என்று சொல்வது வழக்கம். எனக்குத் திரு. சண்முகனாரைப் பற்றி ஒரு வருந்தமுமில்லை. அவருடைய பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனாரே தமிழைச் சரியாய் அறியாதிருக்கும்போது, அவர் மாணவர் போன்றாரைப்பற்றி என் சொல்லக்கிடக்கின்றது!

பர். சட்டர்சி பேரா. சேதுவிடம் என்னைப்பற்றி “அவர் படிசு எனக்குப் பொந்திகைப்படவில்லை.” (I am not satisfied with his mood) என்று கூறியதாகவும்,

அதனால் என்னை மொழி நூல் துறையினின்று பொதுத் துறைக்கு மாற்றியிருப்பதாகவும், பேரா. சேது சொன்னதாக, (ஓய்வு பெற்ற) குமரபாளைய ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரி முதல்வர் பேரா. ஆறுமுகனார் என்னிடம் கூறினார். நான் இதை அ. ம. ப. க. க. புதுமுன்னரே எதிர்பார்த்தேனாதலின், எனக்கு இதில் ஒன்றும் வியப்பில்லை.

ஆண்டிறுதியில், திரு. சண்முகனாரும் அமெரிக்காவினின்று திரும்பிவந்தார். அவர் பெற்ற வண்ணனை மொழியியற் பயிற்சிப்படி அவர் பணியைத் தொடங்கினார். சில மாதம் ஒரே அறையில் அவருடன் இருந்தேன். அது திரிசங்கு வானக நிலைபோன்றது. ஆண்டு முடிந்து வேனில் விடுமுறை விடப்பட்டது. அடுத்த கல்வி யாண்டுத் தொடக்கத்தில், பேரா. கோ. சுப்பிரமணியனார் தலைமையிலிருந்த தமிழாராய்ச்சிப் பொதுத் துறைக் கூடத்தில் எனக்கொரு நாற்காலியிடப்பட்டது. நாற்காலியென்றது இயற்பொருளிலேயே. ஆங்கிலத்திற் போல் ஆகுபெயர்ப் பொருளிலன்று. அன்றிருந்த நிலைமேடையும் பலர்க்குப்பொது. அதனால் வட நாட்டுப் புகலிலிபோன்ற அயன்மையுணர்ச்சி எனக்கு நீண்டநாளிருந்து வந்தது.

நிலைமை தெரியலம்

நான் மொழி நூல் துறையில் தனிப்பட்ட துணைப் பேராசிரியனாயிருந்த பொழுதே, என் அறையில் எனக்கேற்ற நூல் நிலையம் இல்லை. மொழியியல்துறை நூல் நிலையத்திற்கு வேண்டிய நூற்பெயர்ப்பட்டியை மட்டும் விரிவாகத் தொகுத்து அனுப்பச்சொல்லி, அடிக்கடி ஓலை வந்தது. யானும் உடனுடன் தொகுத்துவிடுத்தேன். ஆயினும், அந்நூல்களும் அவற்றைத் தாங்கும் இருப்பு நிலைப்பேழைகளும் வந்துசேர ஓராண்டாயிற்று அதை

யடுத்து நானும் துறைமாற்றப் பட்டேன்.

பொதுத்துறைக் கூடத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிறு நூல் நிலையம் உண்டு. அதிலுள்ளவை பெரும்பாலும் தமிழ் நூல்களே. எனக்குரிய வரலாற்று நூல், மொழி நூல், மாந்த நூல் (Anthropology) ஆகிய முத்துறைபற்றிய ஆங்கில நூல்கள் அதில் இல்லை. அதனால், என் உறையுளிலுள்ள என் சொந்த நூல் நிலையத்தை அங்கு மாற்றக் கருதி, பொதுத்துறைக் கூடத்தின் ஒரு கோடியில் இருபாக அகலத்தில் எனக்கு இடம் ஒதுக்கித் தருமாறு பேரா. கோ. சுப்பிரமணியனாரைக் கேட்டேன். அவர் இசைந்தது போற் காட்டினும் ஒன்றும் செய்யவில்லை, அது அவர் குற்றமன்று. அன்று நான் தாங்கிய பதவி நிலையே அதற்குக்கரணியம். நான் அ. ம. ப. க. கழகத்தில் அமர்த்தப்பட்டது மொழி நூல் துறைக்கு, அதன்பின் கொண்டான்மார் சூழ்ச்சியால் புகுத்தப்பட்டது பொது ஆராய்ச்சித் துறை. அதற்கும் மொழி நூல் துறைக்கும் யாதொரு தொடர்புமின்று. பேரா. கோ. சுப்பிரமணியனாரும் மொழிநூலறிஞரல்லர். என்னைப் பற்றிப் பேராசிரியரும் பெருமக்களும் பலர் பரிந்துரைத்திருந்ததினால், அரசவயவர் முத்தையா அவர்கட்கும் என்னை உடனே விலக்க விருப்பமில்லை. பேராசிரியரும் தனித்துறைத் தலைவரும் தவிரப் பிறரெல்லாம் ஒரு பேராசிரியரின் கீழேயே இருத்தல்வேண்டுமென்பது பல்கலைக்கழக ஒழுங்கு. எனக்கொரு தனித்துறையின்மையால், எழுத்துப்போக்குவரத்து வாயிற்காகவேனும் ஒரு பேராசிரியரின் கீழ் அமர்தல் வேண்டும். நான் சேரக்கூடிய துறை தமிழாராய்ச்சிப் பொதுத்துறை ஒன்றே. ஆதலால் அதிற் சேர்க்கப்பட்டேன். ஆயினும் என் நிலைமை துணைக்கண்காணகரும் இணைக்கண்காணகருமே கவனிக்கத் தக்கவாறு தனிப்பட்டிருந்ததினால் பேரா. கோ. சுப்பிரமணியனார் நான் விரும்பியவாறு ஏந்து

(வசதி) செய்துதர இயலாது போயிற்று. மேலதிகாரிகள் ஏலீனாலொழிய எனக்கென்று ஒரு தனி ஏற்பாடு செய்து தரும் அதிகாரம் அவரிடத்திலலை. நான் பொதுத்துறையிலிருந்தது, ஓர் அரசியல் தூதன் அயல்நாட்டிலிருந்தது போன்றே.

நான் மொழிநூல் துறையினின்று விலக்கப்பட்ட திற்குக் கொண்டான்மார் சூழ்ச்சியே கரணியமாயினும், என் தகுதியின்மையோ ஆராய்ச்சித் தவறே கரணியமென்று அதிகாரிகட்கும் பிறதுறையினர்க்கும் மாணவர்க்கும் பொதுமக்கட்கும் தோன்று மாதலால், அத் தவற்றெண்ணத்தை நீக்குதற்கு, துணைக்கண்காணகரிடம் சென்று, தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் மாநாடொன்று கூட்டவேண்டு மென்றும், அதில் என் எதிரிகளும் நானும் அவரவர் மொழிநூற்கொள்கையை எடுத்துக்கூற வேண்டுமென்றும், மாநாட்டின் பெரும் பான்மைத் தீர்ப்பை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், எனது கொள்கை தவறென்று தீர்க்கப்படின் உடனே வேலையை விட்டுவிடுகிறேன் என்றும் சொன்னேன். அதற்கு அவர்கள் “அதென்ன, வழியிற் போவாரையெல்லாம் கூப்பிட்டுக் கேட்கிறது?” என்று விடையிறுத்து விட்டார்கள்.

அண்ணாமலைப் ப. க. கழகத்தில் வேலை பெறவேண்டினும் நிலைக்கவேண்டினும், முதலாவது இணைக்கண்காணகர் இசைவு வேண்டும்; இரண்டாவது, துணைக்கண்காணகர் கண்ணோட்டம் வேண்டும்; மூன்றாவது, இரு பேராசிரியரின் நல்லெண்ணம் வேண்டும்; நான்காவது, பீராமண ஆசிரியரின் வெறுப்பின்மை வேண்டும்; ஐந்தாவது, ஆளுங்கட்சியைத் தாக்காதிருத்தல் வேண்டும்; இவ்வைந்தனுள்ளும் முதலது ஒன்றிருந்

தாலும் போதும்; ஆயின் பல்கலைக் கழக வருமானம் குன்றாதிருத்தல் வேண்டும். ஆங்கில ஆட்சி நீங்கிய பின், ஆரியப் பேய் மீண்டும் தலை விரித்தாடுகின்றது. ஆரியத்திற்கு மாறாய்த் தமிழை வளர்ப்பின், நடுவணரசு நல்கை (Central Govt. Grant) அடியோடு நீங்காவிடினும் அடிமட்டத்திற்கு வந்துவிடும். ஆரியத்தை வளர்ப்பதற்கே பல்கலைக்கழக நல்கைக் குழுவும் (U.G.C.) சமற்கிருதக் குழுவும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்தியாட்சியும் அத்திட்டத்தைச் சேர்ந்ததே. அதனால், வங்கப் பாட்டும் வந்தே மாதரப் பாட்டும் தமிழிற்கும் தமிழிசைக்கும் தோன்றிய 'அண்ணாமலைப் ப.க. கழகத்தை விட்டு நீங்கிய பாடில்லை.

புதுக்கோட்டையில் நடந்த ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப்பணி செவ்வையாய் நடைபெறவில்லையாமே யென்று ஒருவர் கேட்டதற்கு, அரசவயவர் முத்தையா அவர்கள் அது தவறென்று சொன்னதுடன் அமையாது, "வடநாட்டினின்று பணம் வரவேண்டியிருக்கிறது. அது வந்தபின் பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

பேரா. தெ. பொ. மீ. ஆரியக் கொள்கையினராதலால், வடநாட்டில் அவர்களுக்கு மிகுந்த செல்வாக்கு உள்ளதென்றும், அதனால் பல்கலைக் கழகத்திற்கு நிரம்பப் பணம் வந்து சேர்கிறதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. என்னாலோ, வருகின்ற பணம் குறையுமேயன்றிக் கூடாது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையினும் அ.ம.ப.க. கழகத் தமிழ்த்துறை சீர்கெட்டது. அறிவியல் துறைக் கட்டிடத்திற்கு அடிப்படைக்கல் நாட்டத் தில்லையிலிருந்து ஒரு பிராமணர் வந்து ஆரிய மந்திரமோதித் தீ வளர்த்தார்.

ஆகவே, ஆரிய ஏமாற்றம் அடியோடொழிந்தாலொழிய, தமிழுக்கு இனி நற்காலமில்லை யென்பதைத் தெளிவாய் உணர்ந்தேன். என்பாற் பற்றுள்ள என் நண்பரோ, “ஏனையத் தமிழ்ப் பேராசிரியரெல்லாம் ஆரியத்தோடு ஒத்துப்போகும்பொழுது, நீங்கள் மட்டும் ஏன் தனியாக அதை எதிர்க்கிறீர்கள்? நீங்களும் ஒத்துப் போகிறது தானே! இன்னுஞ் சில்லாண்டு பதவியிலிருக்கலாமே! இந்தக் காலத்தில் வேறெங்கே ஐந்நூறுருபாகிடைக்கும்?” என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆயினும் உளம் ஒப்பவில்லை. என்ன தீங்கு நேரினும் உண்மையை எடுத்துச் சொல்வது ஆராய்ச்சியாளன் கடமையென்றும் மிகக் கொடுமையாய் வடமொழிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் தமிழை அதனின்றும் மீட்பதே என் வாழ்க்கைக்குறிக்கோளென்றும், இதற்காகவே என்னை இறைவன் படைத்தானென்றும், அதனால் அது நிறைவேறியே தீருமென்றும் நான் கூறினேன்.

பொதுவாராய்ச்சித் துறையிற் சேர்ந்து சில மாதமான பின் 3 அடி நீளமும் 2½ அடி அகலமுமுள்ள ஒரு புதுத் தேக்குமர நிலைமேடை எனக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஆயினும், அடிக்கடி சொன்னிகழ்த்த நேரும் பன்னிருவர் அடுத்தடுத்துள்ள ஒரு கூடத்தில் ஆராய்ச்சி செய்வதென்பது, சந்தை நடுவே ஓகத்தில் அமர்ந்திருப்பது போன்றே தோன்றிற்று. எனினும், பண்டாரகர் மணவாளராமானுசன் போன்ற தமிழன்பர் துணைக்கண்காணகராய் வரநேரின், தமிழ் நிலையும் என் நிலைமையும் சீர்திருந்தும் என்னும் எண்ணத்தினால் பதவியில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

நீக்கரியடலம்

ஐந்தாண்டாயிற்று. நான் செய்துவந்த வேலை ஒரு வர்க்கும் வெளிப்படையாய்த் தெரிந்திலது. அதற்கு

வாய்ப்பிருந்தும் நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. பேரா. வெ. பெ. கரு. இராமநாதரிடத்தும் துணைக்கண்காணகர் திரு. நாராயணசாமியாரிடத்தும் நான் செய்து வந்த வேலையை அடிக்கடி தெரிவித்து வந்தேன். அது யோதுமென்று கருதினேன். பேரா. சேதுவினிடத்தும் என் வேலையை எழுத்து வடிவிற் காட்டச் சென்றேன். அவர் மறுநாள் வரச்சொல்லிவிட்டுக் குற்றாலத்திற்குக் கிண்ணிவிட்டார்.

ஓர் உண்மையான ஆராய்ச்சியாளன் ஒரு நாளும் ஆராயாதிருக்க முடியாது. அவன் ஆராயாவிடினும் அவன் உள்ளம் ஆராயும். அதற்குக் கனவென்றும் நனவென்றும் ஊண் வேளையென்றும் உறக்க வேளையென்றுமில்லை. சொல்லாராய்ச்சியும் மொழியாராய்ச்சியும் எனக்கு இயல்பாக இன்புர்தருங் கலைகள். அவ்வாராய்ச்சித் தொடர்பில், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தமிழ் அகர முதலியில் இல்லாத ஆயிரக்கணக்கான சொற்களை இருவகை வழக்கினின்றும் தொகுத்து வைத்தேன். ஆங்கில முறையில் தொகுத்ததினால், எளிய சொற்களும் அதில் இடம் பெற்றுள. அவற்றை நோக்காது அருஞ்சொற்களை நோக்கினால்தான், அத்தொகுப்பின் அருமை புலனாகும்.

எ-டு : பொண்டான் = எலிவளையின் பக்கவளை

— (உலகு வழக்கு)

கவைமகன் = ஈருடலொட்டிய மகவிரட்டை

(Twins)—இலக்கிய வழக்கு

நான் அண்ணாமலைப் ப. க. கழகத்தில் அமர்த்தப் பெற்றதே செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலித் தொகுப்பிற்கே. அதற்கு அடிப்படையாய் வேண்டுவது இதுவரை அகரமுதலியில் இடம்பெறாத சொற்றொகுப்பே

இது நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் என்னும் முந்நிலையிலும் நிகழும். வினைபற்றி எனக்கு எல்லா நாளும் வேலை நாள், விழைவு பற்றி எனக்கு எல்லா நாளும் விடுமுறை நாள். மொழிநூலின் ஆங்கிலப் பெயரும் (Philology) விழைவுநூல் என்னும் பொருளதே.

ஐந்தாம் ஆண்டிறுதியில், துணைக்கண்காணகரைக் கண்டு, (அதன்மேலும்) ஓராண்டு பொறுக்க வேண்டுமென்றும், அதற்குள் என் சொற்றொகுப்பை முடித்துத் தந்துவிடுவேனென்றும், அதற்குமேல் எனக்கு வேலை வேண்டியதில்லையென்றும் சொன்னேன். அவர்களும் இசைந்தார்கள். மகிழ்ந்திருந்தேன்.

ஆயின், 6-ஆம் கல்வியாண்டுத் தொடக்கத்தில், நான் எதிர்பார்த்ததற்கு முற்றும் மாருகக் கண்காணகர் மாறினார்; புதிதாய் வந்தவர்க்குத் தமிழ்ப் பற்றுச் சிறிது மில்லை. பேராசிரியன்மாரின் பெருமையுணரும் திறமு மில்லை. தமிழ்ப் பகைவரும் தந்நலக்காரரும் கொண்டான்மாருங்கூடித் தமிழுக்குக் கெடும்பு செய்துவிட்டனர். திடுமென்று, எனக்கு வேலை நீங்கினதாக ஓலை வந்தது. மேற்கொண்டு ஓராண்டு வேலையை நீட்டிக்கும்படி கரணியங்காட்டி வேண்டினேன்; நீட்டித்திலர். இலக்கணப் புலமையில்லாத பர். சேதுவின் திட்டமே இறுதியில் மேற்கொண்டது.

செத்துங் கொடுத்தான் சீதக்காதி

செத்துங் கெடுத்தார் சேதுப் புலவர்.

“ஆண்டி எப்பொழுது சாவான், மடம் எப்பொழுது ஒழியும்” என்று என் பதவிக்கும் உறையுட்கும் நீண்ட நாட் காத்திருந்தவரும் உண்டு. முறைப்படி எனக்கு மும்மாத அறிவிப்புக் கொடுத்தல் வேண்டும். அதையுங் கொடுத்திலர். ஆயினும் பல்கலைக் கழக உறையுளில் மேற்கொண்டு மும்மாதம் குடியிருக்க இடந் தந்தனர்

1961-ஆம் ஆண்டு செபுத்தெம்பர் மாதம் 23-ஆம் பக்கல் அண்ணாமலை நகரை விட்டு வெளியேறினேன். என்னோடு தமிழும் வெளியேறியது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்குப் பதவியூன்றாமையாலேயே இக்கட்டுரைத் தொடருக்கு 'என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை' என்று பெயரிட்டேன்.

நான் வெளியேறியபின், எனக்குக் குறிக்கப்பட்ட பணியைச் செவ்வையாய்ச் செய்யவில்லை யென்று என்மேற் குறைகூறுவதாகத் தெரிகின்றது ஒருவன் கையைக் கட்டிவிட்டு அவன் வேலை செய்யவில்லை யெனின், எங்ஙன் பொருந்தும்? மொழியியல் துறையின் முதற்பணியாக விளம்பரஞ் செய்யப்பெற்ற, சொற்பிறப்பியல் தமிழ் அகரமுதலியை இன்னும் ஓராண்டுக்குள் ளேனும் தொகுப்பார் அண்ணாமலைப் ப. க கழகத்தில் எவரேனும் உண்டோ? அறைகூவி அழைக்கின்றேன்.

ஒரு வேண்டுகோள்

நூலைப் பற்றியும், பதிப்பக முயற்சி பற்றியும்,
பதிப்பகத்தோடு உங்களை இணைத்துக்
கொள்வது பற்றியும் உங்கள் கருத்து
எதுவாயினும் இணைத்துள்ள
அஞ்சலட்டையில் எழுதி அனுப்புங்கள்.

பாவாணர் பதிப்பக உறுப்பினர்கள்

திருவாளர்கள் :

1. கோ. தாமோதரன்,	பெங்களூர்
2. முத்து. செல்வன்,	"
3. கு. பூங்காவனம்,	"
4. சு. ஒளிமலரவன்,	"
5. அ. துரயவன் (தனிலாசு)	கோலார்த்தங்கவயல்
6. அ. ம. குழற்கோமான்,	பெங்களூர்
7. மு. நெடுமாறன்,	"
8. பு. அ. கொடையரசன்,	"
9. பர். மு. தமிழ்க்குடிமகன்,	மதுரை
10. கோ. கண்ணன்,	நெய்வேலி
11. ஆ. கருப்பையா	"
12. க. அரசு,	"
13. சி. பூ. மணி,	"
14. சி. பசுமலையரசு	"
15. தனித்தமிழ்க்கழகம்,	புதுவை
16. பேரா. ப. பாலசுப்பிரமணியன்,	பெங்களூர்
17. பேரா. ம. இலெ. தங்கப்பா,	புதுவை
18. மு.சாயபு மரைக்காயர்	"
19. மா. ஐயாச்சாமி	"
20. பாவலர் முதுகண்ணன்	"
21. பாளை எழிலேந்தி	"
22. ஈ. செயராமன்	"
23. சிவ. கணபதி	"
24. சிவ. கண்ணப்பர்	"

25. மணவாளன்	பெங்களூர்
26. இராமலிங்கம்	”
27. இரா. சு. மதிவாணன்	”
28. திருவாட்டி மணிமொழி	”
29. பா. நல்ல பெருமாள், திருக்குறள் மன்றம்	”
30. பொற்செழியன்	”
31. பா. திருநாவுக்கரசு	”
32. சு. முகில் வண்ணன்	”
33. மு. சரவணன்	”
34. அ. குணசேகரன்	”

தந்தை பெரியாரின் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய பாவாணர் கருத்து

“பெரியார்க்குத் தமிழ் எழுத்தை மாற்றவேண்டுமென்பது கருத்தன்று. சிக்கனம் பற்றியே தம் சொந்த இதழில் அதை மாற்றிக் கொண்டார். 25 ஆண்டுகள் அவரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். ஒரு முறை கூடப் பொதுமேடையிலோ என்னிடமோ எழுத்து மாற்றத்தைப் பற்றிச் சொன்னதில்லை. 1938 இல் அவர் ஈரோட்டிலிருந்து எனக்கெழுதிய ஏழுபக்கக் கடிதம் மரபெழுத்திலேயே இருந்தது. 1947 இல் எனக்கும் புலவர் பொன்னம்பலத்திற்கும் பெரியார் வழங்கிய வெள்ளிப் பட்டயத்திலும் மரபெழுத்திலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றுள்ள எழுத்துமாற்றக் கிளர்ச்சிக்கு அடிப்படை திரு. கொண்டல் சு. மகாதேவன் குறுப்பே”.

[தி. பி. 2010 கன்னி 1 (17-9-79) ஆம் நாளை மடற்பகுதி. பாவாணர் அவர்கள் திரு. கு பூங்கா எனத்திற்கு வரைந்தது]

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	19	பவாணாரின்	பாவாணரின்
3	22	பவாணர்	பாவாணர்
5	23	தமோதரன்	தாமோதரன்
13	14	ramificatoins	ramifications
13	இறுதி	முதன் மடல்	முதன் மடல
14	முதல்	வறைந்த	வரைந்த
23	இறுதி	உழுதியுள்ள	எழுதியுள்ள
24	இறுதி	பெருமைச்	பெருமையைச்
35	3	வேனிற்	வேனில்
41	15	நாயன்மாரென்றும்	நாயன்மாரென்னும்
42	3	செய்தியின்	“செய்தியின்
57	14	க. அரசு -”-	கீ. அரசு பெங்களூர்
பின்			
அட்டை 7		நிலத்தவரென்றும்	நிலத்தேவரென்றும்

பகுத்தறிவுடையார் உய்த்துணர்சு :

“ஆங்கிலக் கல்வியும் அறிவியலாராய்ச்சியும் மிக்க இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும், பல்கலைக்கழகத் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியன்மார் தமிழைக் காட்டிக்கொடுத்துப் பட்டமும் பதவியும் பெயரும் புகழும் பாராட்டும் பரிசும் பெறுவாராயின், பிராமணர் நிலத்தவரென்றும் அவர் முன்னோர் மொழி தேவமொழி யென்றும் முற்றும் நம்பப்பட்டிருந்த பண்டைக் காலத்தில், தமிழ் நிலையும் தமிழன் நிலையும் எத்துணைத் தாழ்த்திருத்தல் வேண்டுமென்பதை, கடுகளவேனும் பகுத்தறிவுள்ளார் உய்த்துணர்ந்து கொள்சு”

— பரிவளிர்

விலை உருபா ஐந்து

அச்சிட்டோர் : அவினாசு அச்சகத்தார்
பிரகாசநகர்
பெங்களூர்-21